

BİRLİK

KASIM - ARALIK
1979
SAYI: 9

TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU/ YURT DIŞI

Örgütlenme Komitesi (TÖK/YD-ÖK) Yayın Organı

**HAYDİ
TÖK-YD
GENEL KURULUNA !**

3/4/5/6 OCAK'TA

Frankfurt'ta

İÇİNDEKİLER

<u>BAŞYAZI: Umut Halktır</u>	Sh	1
<u>ARAŞTIRMA : Türkiye'de Millet ve Milliyetler</u>	Sh	3
<u>STALİN'i Doğumunun 100. yıldönümünde anıyoruz</u>	Sh	7
Halkın Hizmetinde Bir Doktor ... <u>NORMAN BETHUNE</u>	Sh	7
Türkiye Haftaları Sürüyor	Sh	8
<u>DERNEKLERDEN HABERLER :</u>	Sh	10
<u>KÜLTÜR VE SANAT</u>	Sh	17
<u>ŞİİR : ANAMIN MEKTUBU, OZAN ÖZGÜR</u>	Sh	21

A.T.Ö.F

Almanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
Kaiser Wilhelm Str. 252
41 Duisburg 11
W.GERMANY

B.T.Ö.F

Britanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
388/A Green Lanes,
London N 4
ENGLAND

F.T.Ö.B

Fransa Türkiyeli
Öğrenciler Birliği
14 Rue du Faubourg,
St. Denis, Paris 75010
FRANCE

UMUT HALKTIR!..

Türkiye'de çok-partili döneme geçildiğinden bu yana sergilenmekte olan oyun bir kez daha yinelendi. Hükümet hakim sınıf partilerinin birinden diğerine geçti. Baş muhalefet partisi olan AP; MHP ve MSP'nin desteği ile yeniden hükümet oldu. Ancak şekildeki bu değişiklik, özde herhangi bir değişikliğe neden olmayacaktır. İşin özü, yani hakim sınıfların halkı baskı altında tutarak sömürdüğü, ülkenin ekonomik kaynaklarının emperyalistler tarafından talan edildiği gerçeği, değişmeyecektir. Dışa bağımlılık devam edecek, yurtseverler yine emilecek, halk yine enflasyon baskısıyla gün günden yoksullaşacak, baskı ve sömürüye karşı direnenler zindanlara tıkılacaktır.

Egemen sınıflar, içine düştükleri bunalımda birbirleriyle dalaşarak 14 Ekim seçimlerine kadar geldiler. Seçimler öncesi verilen demotiler bu dalaşın örnekleriydi. Seçim öncesi, kulislerde açılan transfer pazarları, seçim sonucunda açığa çıktı. Hakim sınıfların "soylu" parlamenterleri, çok yüksek fiyatlar karşılığında kendilerini satarak, bir partiden diğerine geçmeye başladılar ve tabii bunu her zaman olduğu gibi halk için (!) yaptılar.

Sözün kısası, olup bitenler hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşından başka bir şey değildir. Bu dalaşa hep yukarıda sürüp gitmekte, aşağıda ise hep halk ezilmektedir. Ne yane ki, halk arasında bu gerçeği hala görememiş olanlar çoktur. Bu kişilerin hala hükümet değişikliklerinden beklentileri vardır. Bunlar, kendi kendilerinin efendisi olmaları gerektiği gerçeğini kavramayıp, ille de kendilerine bir efendi seçmek için seçimlerde oy sandıklarına koranlardır. Fakat yine de sevindirici olan şey, son seçimlerde de gözlemlendiği gibi, oy verme oranının az da olsa giderek düşmekte olmasıdır. Egemen sınıflar son seçimlerde oy verme oranının çok düşük olduğu yalanını gerçekmiş gibi göstermeye çalışmışlardır. Oysa bu oran görecelidir. Yani bu seçimler için saptanmış olan seçmen sayısına göre redir. Ancak, seçim yapılan illerdeki seçmen sayısı, bir önceki seçimden 1 milyon kadar daha azdır. Nüfusu giderek artmakta olan ülkemizde seçmen sayısının düşmesi nasıl olasıdır? Bunun bir tek açıklaması vardır. Seçmen olabilme niteliğindekiilerin elle tutulabilir bir kısmı, seçmen kütükleri yazılırken bu kütüklere isimlerini yazdırmamış, böylece seçimleri daha baştan bilinçli ya da bilinçsiz boykot yolunu tutmuştur. Seçim kütüklerine yazılanların çoğu da zaten oy kullanmak niyetinde olanlardır. Böyle olunca, seçimlere katılma oranı yükselmış gibi görünmektedir. Kaldı ki seçim kütüklerine yazıldığı halde oy kullanmayanlar da vardır. CHP kitlesinin yarım milyon kadarının seçimleri boykot eden devrimcilerin safında yer alması bunun göstergesidir.

* * *

Yıllardır hükümetler değişir, o parti gider, bu parti gelir, o koalisyondan ötekine geçilir ve her yeni hükümet bir programla halkın karşısına çıkar. Bu programlar hep büyük laflar ile süslü ve "ceviz", "cazır" ekleriyle biten tümcelelerle doludur. Ancak aylar geçer, yıllar geçer, hiçbir şey yapılmaz ve halâ "ceviz", "cazır" diye gürültü koparırlar.

Şimdi de Demirel, eski Abi başkan Roosevelt'ten esinlenerek ortaya bir "100 günlük program" lafı attı. 100 günün 20 günü daha süregelen "yapacağız", "edeceğiz" ve "devlet gücüdür" söylemi arasında eridi gitti. Geriye kaldı 80 gün. Değil 80 gün, 300 gün de olsa bir şey yapacakları yoktur.

Bu konuda en güzel örnek sanırım 55 yıl önceki bir hükümet programı ile bugünkü hükümetin programını karşılaştırmak olacaktır. 55 yıl önce, 22 Kasım 1924'te Ali Fethi Okyar hükümeti, T.C. tarihinin ilk hükümet programını şöyle sunmuştu:

- o Yasalar toplunun derin köklerine göre ve niden gözden geçirilip gereken değişiklikler yapılacaktır.
- o Ülkede can güvenliği ve asayiş sağlanacaktır.
- o Ekonomideki savurganlığa son verilecektir.
- o Vergi sisteminde yeni düzenlemelere gidilecektir.
- o Dış borçlar vaktinde ödenecektir.
- o Demiryolu ve deniz taşımacılığına önem verilecektir.
- o Ormanlarımız korunup geliştirilecektir.
- o Dışsatım arttırılacaktır.
- o Çocuk sağlığına önem verilecektir.
- o İsteyen herkesin eğitim yapması sağlanacaktır.
- o Yunanistan ile aramızdaki geçmişin mirası olan ilişkiler düzeltilene kadar.

Türkiye'nin nereden gelip, nereye gittiğini gösterecek bundan güzel örnek olmaz sanırım. Görüldüğü gibi aradan 55 yıl geçmiştir ama sorunlarda bir değişiklik olmamıştır. Çaten olamazdı da. Ve bu sorunlardan büyük bir kısmı meclislerde okunan Demirel'in hükümet programında da yer almıştır. Hem de daha ağırlaşmış olarak.

Özellikle MHP'li faşistlerin saldırganlığı doğru çıkardıkları, kitle katliamlarına giriştikleri şu son dönemde halk için can güvenliği yine gündemdedir. Tüketim ve savurganlık ise artık Türkiye ekonomisinin bugünkü simgeleri olmuştur. Vergi sistemindeki adaletsizlik tüm hükümetlerin üzerinde anlaştığı (!) bir sorun olmakla birlikte, ne hikmetse bir türlü somut çözüme ulaşmamıştır.

Türkiye kendi koşullarında görülmemiş bir enflasyon döneminde en alt gelir guruplarında çalışan insanları müthiş bir yoksulluk içinde bırakmış bulunan birkaç ülkeden biridir. En az ücretle çalışan emekçilerin, bir serbest meslek sahi

bi ya da iyi durumdaki bir üreticiden de çok ver-
gi ödediği biricik toplum Türkiye'dir. Devletin
en önemli gelir kaynağı olan ücretlilerden alın-
an vergiyi, onların sırtından alıp patron ve a-
ğalara yüklemek hangi hakim sınıf partisinin so-
runu olabilir?

Ayrıca, yıldan yıla artan dış borçların öden-
mesinde çekilen zorluk, alınan borçların üreti-
me değil, tüketime dönük kullanıldığını göste-
ren bir gerçektir. İşte ülkede neden gerçek sa-
nayii değil de, yalnızca patronların cebini dol-
duracak ama ülke insanlarına genelde bir refah
getirmeyecek, ciklet, gazoz, deterjan, vb. fab-
rikalarının büyük yatırım konusu olduğu da bu-
nun bir göstergesidir.

Ve şimdi yeni hükümet programı da sermaye ve
tekellere sınırsız alan tanıyor, işçi hak ve öz-
gürlüklerini daha kısıtlayıcı bir özellik taşı-
yor. Bunlar için ekonomik yanı. Bir de siyasal
yanı var ki daha da korkunç. Bunu program için-
de yer alan ve 100 gün içinde gerçekleştirilece-
ği vaad edilen şu bir-iki maddede görebiliriz:

- o Anayasanın 123. maddesinde geçen "Olupüstü
Haller Kanunu"na ek olarak bir "Fevkalâde Hal-
ler Kanunu" çıkarılması,
- o Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yeniden kurul-
ması,
- o Dernekler Kanunu'nda değişiklik yapılması.

Şunu bir kez daha vurgulamakta yarar var: Be-
mirel'in çıkarmak istediği İGM'lere ilişkin ya-
sanın, Ecevit'in hükümetiyle ilgili dolaylı
"İhtisas Mahkemeleri"nden hiçbir farkı yok. Y-
ani sonuçta amaç aynı, yalnızca yöntem farklı-
dır.

Anayasal hak ve özgürlükler arasında ne ama-
dını 12 Mart'tan bu yana tartışılmakta olan bir
İGM tasarısını bir daha tartışmanın acaba kime
ne gibi bir yararı dokunacaktır? Bu sorunun ya-
nıtı açıktır. Elbette 12 Mart'ta olduğu gibi, ya-
rarı egemen sınıflara olacaktır. Çünkü bu saye-

de daha çok yurtseveri daha kısa sürede zindan-
lara doldurabilecek, kendilerinin gerçek yüzünü
halka teşhir eden ağızlara kilit vermeye çalı-
şacaklardır.

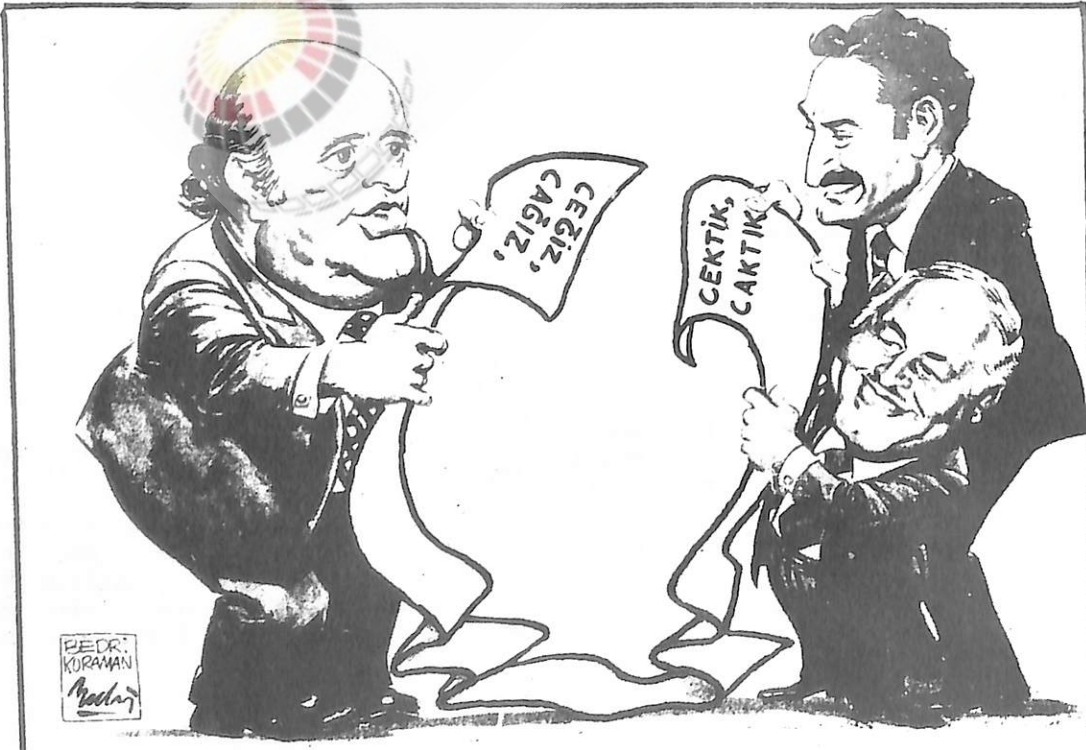
Aynı şekilde "Fevkalâde Haller Kanunu" da bu
amaçla çıkarılmak istemektedir. Böylece halk
baskı altında tutulacak, sindirilecek, emekçi-
ler hak isteyemeyecek hale getirilecek; iyiden
iyiye köleleştirilecektir.

Dernekler Yasası'nda yapılacak değişiklikler-
in ne olabileceği de bizler için yanıtlaması
güç bir soru değildir. Yapılacak değişiklikler
elbette ki halktan yana, olumlu değişiklikler ol-
mayacaktır. Sözümlü ettikleri değişikliklerle Der-
nekler Yasası iyicene kula çevrilecek, bütün so-
mokratik kitle derneklerinin gelişmeleri engel-
lenecek, üyeleri takibata uğratılacaktır. Yurt-
sever, demokratik olan mesleki dernekler, bu
özelliklere sahip çıkmaktan utanacak, siyasetten
tamamen uzaklaştırılarak, doğru düştü mesleki
faaliyet yürütülemeyen birer kuruluşa küllüğü ha-
line getirilecektir. İşte yapılmak istenen iş-
lemlerin içinde bunlar.

Ancak egemen sınıflar mevzilerini sarımsıla-
tırmak için çıkarmak istedikleri bu yasaların kar-
şı baskı altında bulunması üzere 12 Mart'tan
gibi 1976'da İGM'lerin kaldırılması için veri-
len süreyi de bu kararla ve daha bilimsel
bir şekilde kullanacaklarının bilmedir.

İGM'lerin bu amaçlarına ulaşabilmeleri
için bu yasaların çıkartılmasına karar; bir ön-
ceki 12 Mart'tan beri süregelen siyasette de İGM'
kaldırılacak, onlar her seferinde yenileri. Ama-
cı ve ülke yapısına yaygınlaştırmak isteyecek-
tir. Ancak sözünü ettiği bu yasaların çıkardık-
tan sonra zaten siyasette pek gerek kalmaya-
cağından, onu da kaldırabilecekler. Böylece hal-
kın gözünü boyayarak siyasi puan toplamaya kalka-
bilecektir.

ARKASI SH.6'DA

TÜRKİYE'DE MİLLETLER VE MİLLİYETLER

İçerik okurlarınız.

[illegible][illegible][illegible]

Tarini meşgul olmanın pola anın tevrimleiler ulusal sorunu kendi başına ele almalılar; bu sorunu ce'itli milliyetlerin birli'ine finan' etmiş devletlerin, z'rif beydarıgının kur'dılması meselesinde badi olmasa ele alırlar.

Tüm bu meseleleri daha derinden kavramak için "Ulusal Birlik Kurjuva sınıfların sekillenmesi" gibi sorunları tek tek ele alıp inceleyelim.

BİLİMSEL ULUS ANLAYIŞI

Ulus nedir? Ulus, tarihsel olarak oluşmuş nesnel bir gerçekliktir.

Ulus; dil birliği, toprak birliği, iktisadi yaşantı birliği ve ulusal kültürün özgül birliği içinde beliren ruhsal biçimlenme birliği üzere yükselen tarihi olarak istikrarlı bir insanlar topluluğudur.

Şimdi ulusu meydana getiren ögeleri tek tek inceleyelim.

4) Dil birliği: Dil, ulusal kültürün güçlü bir silahıdır. Dil, bir halkın tarihinin ürünü -dür; ancak çok yavaş değişir. Dilin eski hazinesi gitirse rengini yitirir. Dilin renkleri tarihin izlerine tesadüf eden toplumların aynı ka-
lar.

Bir vassalı kireçleri, sanayiye ne olursa ol-
sun, elbette ki bütün koca ülkesine yararlan-
mak için aynı ilahı kullanır. Örneğin, 3. Fransız
Bahariyesinin başında, Fransa'ya karşıjuvancısı Fran-
suzcuğu öyle bir aradınla girdi ki bir tekille yay-
ma saldı. Öyle ki her bir, öyle bir rengi kâ-
ğıda, onayabilmeliydi, maddesi Fransız sanayi-
cisi için Siliyonda; o halde, Ev Hattına, suba-
nı her bir onayabilmeliydi. Fransızca Ücret-
nisi her bir, ilahı yayıldı. Bahariyesinin çi-
nisiydi.

[illegible]

• halde edilen ulusların bağımsızlığı uğruna
savaşım. aynı zamanda kendi dilleri uğruna da
savaşım.

İl Speri tek başına ulusa meydana getirmeye yetmez. Başka başka uluslar aynı dili konuşabilirler. Örneğin, İngilizler ve Kuzey Amerikalılar aynı dili konuşurlar ama onlar ayrı uluslardırlar. Türkiye'deki Türkler ile Kıbrıs'taki Türkler, Sovyetler Birliği'ndeki Kürtler ile Türkiye'deki Kürtler aynı dilleri konuşmalarına rağmen ayrı ayrı ulusları oluştururlar.

b) Toprak birliği : Ulusu oluşturan öğelerden birisi de toprak birliğidir. Birlikte yaşanan bir toprak parçası üzerinde uzun bir yaşam olma dan ulus olmak mümkün değildir. Bunun için halk lar ulusal topraklardan bir kısmının başkaları tarafından ilhakını ulusa karşı bir aşağılama sa varlar.

Örneğin Kuzey Kore ve Güney Kore iki ayrı devlettir. Onlar tek bir ulus idiler. Fakat haksız savaşlar onu iki devlet haline getirdiler. Bu emperyalizmin bir oyunuydu. Emperyalizmin halkla-

rın devrim mücadelesine bir müdahalesiydi. Tarihi bir haksızlıktı. Biz devrimciler tarihi haksızlıklara karşıyız, ama tarihi geri döndürme iddiasında da değiliz.

Ayrıca şu da bir gerçektir ki; toprak birliği, köylülüğün ulusal sorun konusunda özel bir duyarlılık göstermesine neden olur. Bazı durumlarda köylü sorunu, ulusal sorunun ön planında yer alır. Bunun içindir ki günümüzde milli sorun ve toprak sorunu birbirini tamamlayan bir öge halini almıştır. Kısacası, ulusal sorun, ulusların oluşmasından beri bir pazar sorunu olmuştur.

Ama ne kadar önemli olursa olsun, toprak birliği bir ulusun oluşması için yeterli değildir. Ulusun meydana gelebilmesi için toprağın ayrı ayrı parçaları arasında bir iç iktisadi yaşantı gereklidir.

c) İktisadi yaşam birliği : Kısaca söylemek gerekirse, ulusu oluşturan temel ekonomik etken pazardır. Stalin bu konuda şöyle diyor :

"Ulusun çeşitli bölümlerini tek bir bütün biçiminde kaynaştıran içsel bir iktisadi bütün olmasının gerekliliğini vurgulamıştık. Örneğin: Kuzey Amerikalılar, eğer kuzey Amerika'nın çeşitli noktaları, aralarındaki içbölüşüm, ulaştırma yollarının gelişmesi, vb. sayesinde, kendi aralarında tek bir iktisadi bütün biçiminde birleşmiş olsalardı, ulus olarak adlandırılmasalardı."

Yine Stalin şöyle diyor :

"Gürcüleri ele alalım, (reform öncesi) ortak bir toprak üzerinde yaşıyorlar ve tek bir dil konuşuyorlarmış; ama gene de tek bir ulus oluşturuyorlarmış. Çünkü birbirlerinden kopuk prenslikler biçiminde bölünmüş bulundukları için ortak bir iktisadi yaşam sürdüremiyorlarmış, yüzyıllar boyunca birbirleriyle savaşıyorlarmış. İktisadi yaşam olarak parçalanmış bir durumda idiler. Gürcistan ulus olarak, ancak 19. yüzyılın ikinci yarısında, serflikin sona ve ülkenin iktisadi yapısının ilerlemesi, ulaştırma yollarının gelişmesi ve kapitalizmin doğuşu ile ortaya çıkabildi."

Feodalizmi aşmış, ülkelerinde kapitalizmi geliştirmiş bulunan Steki uluslar için de aynı şey söylenebilir."

Açık bir şekilde görüldüğü gibi, iktisadi yaşam birliği ulusun ayırtedici özelliklerinden birisidir.

Feodal Fransa ayrı iktisadi yaşamı, parası, ayrı ölçü ve ağırlık birimleri olan bir eyaletler topluluğu idi; değişimi engelleyen gümrük duvarları bunları birbirinden tecrit ediyordu. 1789'da Fransız ulusunun birleşmesi, birliğe engel olan bu gümrük duvarlarının yıkılmasıyla olmuş tur. Aynı şekilde 19. yüzyılda Almanya'nın iktisadi birleşmesi, bu ülkenin siyasi birliğini hızlandırmıştır.

Pazar, toprağın ayrı ayrı bölümlerinden gelen ürünler arasındaki değişimi sağlar. Bu şekilde (tek bir para birimiyle) yaratılan ortak iktisadi yaşam; ulaştırma yollarının ve araçlarının gelişmesiyle güçlenir.

İşte ulusun maddi temelleri bunlardır.

d) Ruhsal şekillenme ve kültür birliği:

Belirli bir toprak parçası üzerinde beraberce yaşayan insanlar, birlikte yaşamı sonucunda bir ulusun bireylerinde ortak ruhsal özellikler oluştururlar. Her ulusu diğer uluslardan ayıran bir özellik vardır. Bu da ruhsal şekillenmedir. Aynı zamanda, dil birliğinin de süreç içinde ortak ruhsal özellikler doğurduğu yadsınamaz.

Uluslar birbirlerinden sadece yaşam koşulları bakımından değil, kendisini ruhsal şekillenme birliğinin en yüksek ifadesi olan kültür birliğinde bulan oluşumları bakımından da ayrılırlar. Tek bir dili konuşmalarına rağmen İngilizler, kuzey Amerika ve İrlanda yine de üç ayrı ulus oluşturuyorlarsa, birbirinden farklı yaşam koşulları sonucu, kuşaktan kuşağa geçmiş bulunan o özgün ruhsal biçimleniş önemli bir rol oynamıştır.

Şunu da kesinlikle kavramalıyız ki, ruhsal biçimleniş, ya da "ulusal karakter" değişmemek üzere saptanmış bir olgu değildir. Yaşam koşulları ile birlikte o da değişmektedir. Ama her belirliliği anda varolduğuna göre, ulusun çehresi üzerinde izini bırakır.

Stalin şöyle diyor:

"Demek ki kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliği, ulusun ayırtedici özelliklerinden biridir."

Küçük veya büyük, oluşan her ulus, oluşumundan bu yana kendi görünümünü yansıtan bir kültür yaratmıştır. Bu kültür ulusun bireyleri arasında güçlü bir bağ yaratır. Bu anlamda, bir kültürü yoketmek demek, o kültürü yaratan ulusu da yoketmek demektir.

Yine bu anlamda her ulus kendi kültürüne sahip çıkarak, kendi ulusunun maddi varlığını koruyabilir.

Günümüzde gittikçe gericileşen burjuvazi, bütün gücüyle ezilen ve baskı altında tutulan ulusların kültürüne saldırıyor. Onun gelişmesi önünde, kültür mirasının derlenip toparlanması önünde engel teşkil ediyor. Çağımızda her ulusun egemen burjuvazisi (ezen veya ezilen ulus burjuvazisi), uluslararası işçi sınıfının gelişen kültürüne karşı koşullar yaratarak (yoz kültür), ulusların varlığına karşı nesnel olarak mücadele vermektedir. Tüm bu olgular gösteriyor ki, sınıf ilişkileri dışında herhangi bir mücadele sözkonusu değildir. Kültürel mücadele sınıf mücadelesinin bir parçasıdır.

"Demek ki ulus, tarihsel olarak kurulmuş kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendi dini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir."

Bir ulusun oluşması için tarihi olarak oluşmuş bir birliğin, durmuş-oturmuş, istikrarlı bir birliğin olması gerekir.

Örneğin, Osmanlı imparatorluğu bir ulus değildi. Geçici ve aralarında pek bağ bulunmayan bir dizi guruplardan, kavimlerden, beyliklerden meydana gelmişti. Cihat anlayışından yola çıkarak

rak, kılıç gücüyle kurulmuş olan bu imparatorluk yıkıma gitmek, dağılmak zorundaydı. Nitekim öyle de oldu. Fakat imparatorluğun yıkıma gitmeyle, imparatorluk içinde oluşan uluslar yıkıma gitmedi. Bağrında birçok ulusların doğmasına, bir kısmının ulusal devletler olarak kurulmasına neden oldu. Nasıl ki Osmanlı imparatorluğu bir ulus anlamına gelmiyorsa, onun dağılması da ulusların sonu anlamına gelmiyordu.

Yukarıdaki araştırmalarımızdan anlaşılabilirceği üzere, bazı kavramlar bilimsel ulus anlayışının dışında kalmaktadır.

IRK, ulusu meydana getiren öğelerden birisi değildir. Irkın kısaca tanımını yapacak olursak aynı kan ve soydan gelme ortak fizik nitelikleri olan bir guruptur. Hiçbir biyolojik etken toplumların tarihsel gelişiminde belirleyici rol oynamazlar.

Örneğin, Yahudiler aynı ırktan gelmelerine rağmen bir ulus oluşturmazlar. Alman Yahudileri, Fransız Yahudileri, Amerikan Yahudileri, vb. başka başka topraklarda ve yaşarlar ve başka başka diller konuşurlar. Başka başka iktisadi ve kültürel şekillenmelere katılırlar. Ve onun için de başka başka ulusların bireyleridirler.

Fransız ulusu çeşitli ırkların bir karışımıdır (Normanlar, Basklar, Brötonlar, vb.) fakat tek bir ulus oluşturmamışlardır.

Aynı şekilde devlet de ulusu meydana getiren öğelerden biri değildir. Daha önce örneklediğimiz gibi, Osmanlı imparatorluğu (Osmanlı devleti) istikrarsız, geçici, ömürsüz bir devlet idi. 600 yıl sürmesine rağmen, ulus gerçeğini getiren bir öğe olmadığından, hüküm sürdüğü topraklarda, kapitalist üretim ilişkilerinin girmesiyle çeşitli uluslar oluşmuştur.

Çarlık Rusya için de aynı şey geçerlidir. Yıllar boyunca sağlam ve istikrarlı bir devlet oldu, ama hüküm sürdüğü uluslar ayrı uluslardı. Ve bu uluslar, Çarlık devleti ortadan kalktıktan sonra da varlıklarını sürdürdüler.

O halde birçok ulusun tek bir devleti olabilir. Örneğin Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği devleti böyle bir devlettir.

Diğer taraftan aynı bir ulus içinde iki devlet olabilir. 1871'de Fransa'da iki devlet vardı. Komün-işçi iktidarı, ve Versailles meclisi - burjuva iktidarı.

Devleti ulus tanımının içine sokmak yanlış bir anlayıştır. Bunu yapmak demek, ezilen, bağımsız bir devleti olmayan ulusları inkâr etmek demektir.

Kısaca, devlet ulusu meydana getiren öğelerden birisi değildir. Ulusun gelişmesine yardımcı bir öğedir.

Ulus meydana getiren öğeleri bu şekilde inceledikten sonra, ulusların kaderlerini tayin hakkı bakımından üç tip ülkenin oluşumunu inceleyelim.

Birincisi: Batı Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkeleri;

İkincisi: Doğu Avrupa, Avusturya, Balkanlar ve Rusya;

Üçüncüsü: Çin, İran ve Türkiye gibi yarı-sömürge ülkeler.

Lenin şöyle diyor:

"Bu ulusal bağların yaratılması, burjuva bağlarının yaratılmasından başka bir şey değil - dir." (Halkın dostları kimlerdir?)

Batı Avrupa'da ticaret burjuvazisi feodalizmin bağrında geliyordu. Üretilen metallerin bdluğu gittikçe artıyordu. Kullanım değeri yerini yer yer değişim değerine bırakıyordu. İşte bu gelişme kapitalist üretim tarzının gelişmesidir.

Buna bağlı olarak sürekli değişime elverişli koşulların, yani pazarların yaratılması gerekiyordu. Şurası açıktır ki ulusun şekillenmesinde belirleyici rol oynayan pazardır. Pazar meselesiyle ilgilenen ticaret burjuvazisi, ulusun birliğinin gerçekleşmesi için bütün gücüyle uğraşıyordu.

Eski feodal toplumun bağrında gelişen meta üretiminin, yani pazarda değişim amacıyla yapılan üretimin ve buna bağlı olarak üretim ilişkilerinin gelişmesinin ulusun kökeninde yattığını bir alıntıyla destekleyelim:

"Ayrı çıkarlara, yasalara, hükümetlere ve vergi sistemlerine sahip bağımsız ya da birbirlerine gevşek bağlarla bağlı eyaletler, tek bir hükümete, tek bir hukuk düzenine, tek bir ulusal sınıf çıkarına, tek bir sınıra ve tek bir gümrük tarifesine sahip tek bir ulus içinde bir araya geldiler." (Marx-Engels, Komünist Manifestonun Doğuşu)

Demek ki ulus yükselen kapitalizmin bir eseridir. Feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişme süreci, aynı zamanda insanların uluslar biçiminde örgütlenme sürecidir. Batı Avrupa'da İngilizler, Fransızlar, Almanlar, İtalyanlar, vb., feodal parçalanmayı alteden kapitalizmin gelişmesi sırasında birer ulus olarak kurulmuşlardır.

Batı Avrupa'da ulusların oluşumu, onların aynı zamanda ulusal devletler haline gelmeleri demektir. Örneğin, İngiliz, Fransız ulusları aynı zamanda İngiliz, Fransız, vb. devletleridir. Bu oluşumun dışında kalan İrlanda, genel oluşumdan hiçbir şey değiştirmemektedir.

Doğu Avrupa'da durum başkadır. Stalin bu konuda şöyle demektedir:

"Milletlerin oluşmasının merkezi devletlerin oluşmasıyla aşağı-yukarı aynı zamana rastladığı yerlerde, milletler doğal olarak devlet çatısı altına girdiler ve bağımsız burjuva milli devletler haline geldiler. İngilterede (İrlanda dışında), Fransa'da, İtalya'da böyle oldu. Buna karşılık Türklerin, Moğolların istilalarına karşı kendini savunma ihtiyacı, Avrupa'nın doğusunda merkezi devletlerin oluşumunu hızlandırdı. Merkezi devlet buralarda feodalizmin yıkılmasından önce ortaya çıktı. Bunun sonucu milletler buralarda milli devletler haline gelemediler; fakat bazı karışık burjuva milliyetler devletleri oluşturdular. İçlerinde genellikle bir ~~güçlü~~ ^{höküm} millet ve birçok zayıf bağımlı milletler vardı. Avusturya-Macaristan, Rusya böyle devlet

lerdi." (Proletarya devrimini çağında milli mesele)

Görüldüğü gibi, Doğu Avrupa'da sömürsüz olan milli mesele ile Batı Avrupa'da sömürsüz olan milli mesele arasındaki farklar tarihi olarak açık bir şekilde ortaya konmaktadır.

Kısacası, Batı'da bulunan için bir istisna olan durum, Doğu'da bir kuraldır.

Doğu Avrupa'da feodal dönemden beri bir oluşum sömürsüzdür. Millîlık ve kavimler eşitsiz de olsa bir devlet çatısı altında toplanıyorlar. Şüphesiz bu biraraya gelme şartları altında olmasından, sürekli çatışma halinde bulunmakta iseler.

Kapitalizmin buralarda gelişmeye başladığından sonra, feodal devletler kapitalist devletlere dönüştüler. Bu gelişme için ulus, devlete hakim olma konusunda daha avantajlı bir durumdaki ve hakim ulus durumundan yararlanarak diğer ulusları kendine bağımlı kıldı. Rusya'da Büyük Ruslar ilk kapitalist gelişme sürecine giren uluslardı. Ama esas olarak devlete hakim olma konusuna yararlanarak diğer ulusları kendine bağımlı kıldı. Avrupa'da sayıları olarak en gelişmiş olan Almanlar, Macaristan'da Macar millîleri ile gelişmiş olan Magyarlara ülkelerinde Rusya'da Ukrayna, Belorus, Litvanya, Güneybatı Slavlar.

Devletlerin gelişme sürecinde daha sonra gelen Avrupa'da millî devlet Salomiyne ortaya çıktı. Avrupa'da, artık görülmüyordu. Bununla birlikte, Avrupa'da millî devletlerin ortaya çıkması, Avrupa'da millî devletlerin ortaya çıkması, Avrupa'da millî devletlerin ortaya çıkması.

Kapitalizmin gelişmesi en kısa sürede kadar uzadı, Avrupa'da millî devletler, Avrupa'da millî devletler, Avrupa'da millî devletler, Avrupa'da millî devletler, Avrupa'da millî devletler.

Kapitalizmin gelişmesi Afrika'nın, Asya'nın millî devletlerine benzer şekilde devletler oluştu. Batı Avrupa'da Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, eskiden beri merkezi devletlerin oluşması, Avrupa'da millî devletlerin oluşması, Avrupa'da millî devletlerin oluşması, Avrupa'da millî devletlerin oluşması, Avrupa'da millî devletlerin oluşması.

Avrupa kapitalistleri sömürgeleştirdikleri bu ülkelerde kimi milliyetlere imtiyazlar tanıyarak, milliyetleri birbirine düşürüyor ve kendi hakimiyetlerini sağlamaya çalışıyorlardı.

Millîliklerin sömürgeleştirdikleri Hindistan örneği, sözlerimizi kanıtlayan tipik bir örnektir. Sömürgelerde ortaya çıkan milliyetler arasındaki bu milli mesele sömürgeler sorununun bir sonucudur.

Eskiden beri merkezi devletlerin var olduğu Türkiye, İran ve Çin'de ise milli meselenin oluşumu hem Doğu Avrupa'nın özelliklerini hem de sömürgelerin özelliklerini taşımaktadır. Feodalizm şartlarında bu merkezi devletlerde eşitsiz de olsa birçok kavim, birçok ırk birarada yaşıyordu.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte 17. ve 18. yüzyıllardan itibaren, kapitalizmin bir pazarı haline gelmeye başladı. Kapitalist ilişkiler milliyetlerin oluşmasına neden oldu. Eskiden beri varolan hakim kavim ve ona bağlı kavimler arasındaki ilişki, bu kez ezen ve ezilen millet - milliyet ilişkisine dönüştü.

İran, Türkiye ve Çin'deki bu oluşum kesinlikle kapitalist sömürünün ve feodalizmin bir ürünüydü. Bu bakımdan bu ülkelerde milliyetler meselesinin çözümleri emperyalizmden kopuk değildir.

Gelecek yazılarımızda yukarıda incelediğimiz genel durumlar çerçevesinde ülkemizde milli meseleyi ve milliyetleri tek tek ele alıp incelemeye çalışacağız.

BAŞYAZI: UMUT HALKİTİP

BASTAPAFI SH.2'LE

Ama sarkayışın varoluşu için birinci de ordu içindeki faşist faşistleri sarkayışın için ki-
tîk noktalarını getirerek, sarkayışın konularını daha da ağırlaştırarak ve bilgilere ikinci bir 12 Mart yasama yoluna gidecektir. Kaldı ki, bu hükümetin ve onun faşistleri olan MHP'nin kendi yandaşlarına hükmetti olmadan önce verilmiş bir söz vardır. Bu, içindeki faşistlere verilmiş, "Korkmayın biz geleceğiz, devleti kurtulacağız" sözüdür. MHP faşistlerinin genel konularına bakıldığında, bu yolda çıkartılacak bir "Af yasası" çıkartılacağı gerçeği pek görünür ediliyor. AP, MHP'ye böyle bir sözün vermesi için bir günün günleri izleyecek. Ancak, kamuoyunda her ki günceli bilindiğinden, çıkartılması mümkün olmayan "yasal bir af" yolu henüz konuşulmuyor. Fakat buna gerek kalmadan da "verilen söz" alınmayan yerine getirilmeye çalışıldığı, M. Ali Ağca tutukluymuş keşinmiştir. Bu faşistlerin kaçınılmaz bir bağına gerçekleştirmesini, bunun bir örgüt içi olmasına bizzat egemen sınıf sözcükleri belirlemiştir. Ne keşinir ki hükümete ya da onun desteği MHP'ye ve ordu içindeki azınlık faşist unsurlara yakınlığı olmayan bir örgüt bu işi pek de bu kadar kolay gerçekleştiremezdi. Birce kuşkuyla yer bırakmayan açık gerçek odur ki, bir af yasasıyla olmasa da bu tür "salıvermeler" gelecek günlerde de gerçekleştirebilecektir. Sayıları devrimciler kadar olmasa da şu anda hapis-hanelerde var olan MHP'li faşistlerin boşalttığı yerler de devrimcilerle doldurulacaktır.

Şimdi bu çeşit hükümet değişikliklerinin yalnızca egemen sınıflar arasındaki bir dalışın sonucu olduğu bu denli açık iken, hala bu çeşit değişikliklerden beklentisi olanlara sorulacak soru: Niçin hala seçim sandıklarına giderek, ille de kendilerine bir efendi, bir sömürücü ağa seçmekte ısrar ettikleridir. Artık halkımız bilmedir ki, umut, ne filan parti, ne de filan kişidir. Umudun kendisidir. Bu gerçek ışığında bizlerin yapması gereken şey, egemen sınıflar iktidarına ve onun hükümetine karşı mücadele etmektir. Ekonomik ve demokratik haklarımızı yılmadan sonuna kadar savunmalı, bu hakların gerçekleştirilmesi için kararlı bir şekilde mücadele etmeli ve bu uğurdaki somut eylemlere katılmalıyız.

STALİN'İ doğumunun 100. yıldönümünde ANIYORUZ

21 Aralık 1979 tarihi Stalin'in doğumunun 100. yıldönümüdür. Stalin küçük yaşta devrimci mücadeleden içine atıldı. Çarlığa karşı mücadele içinde çelikleşti. O daima Lenin'in yanında ve Lenin'den öğrenerek şanlı Ekim Devriminin zaferi içinde yetişti. Rusya proletaryasının büyük bir önderi oldu. Stalin, Lenin'in ölümünden sonra, Lenin'in sadık bir öğrencisi olduğunu hem teori de hem de pratik içinde ispatladı. Stalin'in önderliğinde Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğü daha da pekiştirildi. O dünya komünist hareketine ve proleter dünya devrimine büyük katkılarda bulundu. Sovyetler Birliği muazzam gücünü 2. Dünya savaşında da gösterdi. Dünya halklarının faşist mihraka karşı kazandığı zafer, Stalin'in bu zafere sağladığı muazzam katkılardan ayrı olarak düşünülemez.

Stalin Mart 1953'te öldü, ama onun fikirleri yaşıyor. O dünya proletaryasına ve ezilen halklara sosyal devrim için kuvvetli silahlar, çok sayıda Marxist-Leninist eserler bıraktı.

Onun adı, ölümünden 26 yıl geçmiş olmasına rağmen, ezenleri, sömürenleri hala korkutmaktadır. Onlar ise acizliklerini aşağılık karalamalar ve dedikodularla sürdürmeye çalışmaktadır. Özellikle kuyruk acısı büyük olan B. Alman emperyalistleri, Stalin'e küfürname niteliğinde olan bir televizyon dizisi ile hakaretlerine de

vam etmektedirler. Buna karşılık, ezilen halklar, dünya işçi sınıfı onu devrimci bir saygıyla anıyor, onun eserlerinden öğreniyorlar.

* * *

15 Aralık 1979 günü Frankfurt'ta PARTİZAN, KIZIL BAYRAK (Avusturya Marxist-Leninist Partisi Merkez Yayın Organı), AKİMA KARŞI (Batı Almanya da Marxist-Leninist Parti İnşai İçin Yayın Organı) ve Batı Berlinli Komünist (Batı Berlin'de Marxist-Leninist Parti İnşai İçin Yayın Organı) adlı dergi ve teşkilatların ortaklaşa hazırladıkları 'Stalin'i Savunmak Stalin'den Öğrenmek Demektir' adlı toplantıya 1000'den fazla kitle katıldı. Bu toplantıya katılan Türkiye li kitlenin büyük çoğunluğunu ATİF/TÖK/İD'nin aynı gün düzenlediği yürüyüşe katılan ilericiler, devrimciler oluşturmuyordu.

Bu toplantıyı, katılanlar için oldukça öğretici olması açısından yararlı olarak değerlendiriyor ve destekliyoruz.

— STALİN VE ONUN FİKRİLERİ ÖLÜMSÜZ !

Halkın hizmetinde bir doktor...

NORMAN BETHUNE

NORMAN BETHUNE 1938'DE KUZAY ÇİN'DE SAVAŞ ALANI KENARINDA AMELİYAT YAPIYOR.

Norman Bethune 40 yıl önce, 12 Kasım 1939'da Kuzey Çin'de öldü. Çin Komünist Partisinin 8. Yol Ordusunda uzun yıllar sağlık servisinin başında bulundu. Bu Kanadalı doktor Çin'de bir yıldan daha az bir süre kalmasına rağmen, kurduğu seyyar sağlık servisinde dolayı Çinli devrimcilerin büyük saygı ve sevgisini kazanmıştı.

ARKASI SH.9'DA

TÜRKİYE HAFTALARI SÜRÜYOR

TÖK/YD-ÖK'nin Avrupa çapında, Türkiye'yi çeşitli yönleriyle tanıtmak için düzenlediği TÜRKİYE HAFTALARI Batı Almanya'nın çeşitli kentlerinde sürdürülmektedir. Bugüne dek Darmstadt, Essen, Köln, Aachen ve Dortmund şehirlerinde eylemin yapıldığı haberini aldık.

BİRLİK Yazı Kurulundan görevli arkadaşlarımız Köln, Aachen ve Dortmund eylemlerine katıldılar.

KÖLN: 9/11/1979 tarihinde, 100'den fazla kitle bir katıldığı bu eylemde, Alman ve diğer yabancıların sayısı 10' u geçmiyordu. Eylemin düzenlendiği salon dia gösterisi için olverişsidi. Bu yüzden birçok çizelge ve resim anlaşılar demildi.

AACHEN: 19/11/1979 Cuma günü, 200 kişinin katıldığı bu eylemde ise, kitlenin 70-80'ini Türkiye liler oluşturmuyordu. Alman ve diğer yabancı ilericilerin katılımı açısından, bu eylemi başarılı olarak değerlendirebiliriz. Teknik açıdan kayda değer bir hata yapılmadı. Eylemin tartışma bölümünde esas olarak siyasetteki arkadaşların hatası sonucu; Üçüncü dünya ültesi bir takım arkadaşlarla Komünizm ve CHP konularında polemik girilmedi, atılan okun başa fe ulaşmamasına nede oldu. Bu yüzden eyleme katılan Alman ve diğer yabancı anti-faşistlerin birçok sorusu, sorulmadan cevaplanırsı.

DORTMUND: 20/11/1979 tarihinde, 150 kişinin katıldığı bu eylemde kitlenin yarısını Alman ve diğer yabancı ilericiler oluşturmuyordu. Dia gösterisinde, bir takım resimlerin ters olması, asda olsa gösterinin etkililiğini etkiledi. Tartışma bölümünde Aachen'dakinin tersine, daha canlı bir tartışmaya şahit olduk. Türkiye'de kadın ve din konularına değinildi. Halkımızın kurtuluşunun ancak devrimle gerçekleştirileceği, bizzat eyleme katılan Alman demokratları tarafından da vurgulandı.

BUGÜNE DEK YAPILAN TÜRKİYE HAFTALARININ DEĞERLENDİRİLMESİ:

Türkiye Haftaları, Türkiye'yi çeşitli yönleriyle tanıtmak, örgütlendiğimiz ülkelerin anti-faşist, anti-emperyalistleriyle yurdumuz hakkın da tartışmalara girmek ve en önemlisi Türkiye halkının, Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesinin propagandasını yapmak; diğer ülkelerden ilericilerin, devrimcilerin bu mücadeleye desteğini kazanmak amacıyla yapılmaktadır.

Amacımızı gerçekleştirebilmek için bugüne dek yapılan eylemlerden dersler çıkarmak, eksik ve hatalarımızı objektif olarak tespit edip, diğer bölgelerde önümüzdeki haftalarda sürdürülecek eylemlerde aynı hatalara düşmemek için, izlediğimiz bu üç eylemden yola çıkarak, eleştiri ve önerilerimizi getirmek istiyoruz.

AJİTASYON VE PROPAGANDA:

Genelde baktığımızda,örgütlendiğimiz ülkelerde ilericici kamuoyu birçok konuya kayıtsız kalmakta; özellikle emperyalistlerin ve hakim sınıfların, halkımız üzerindeki dolaylı ve dolaysız her türlü zulmü, sömürücü gözardı edilmektedir. Batı Avrupa basını Türkiye ile ilgili haberler yayınamaya yemin etmiş durumdadır. Her gün ortalama 8-10 insanın can verdiği yurdumuz sorunları gündeme gelmiyor; Türkiye "Nato üyesi", "AET üye adayı" olarak, güllük gülistanlık bir ülke gibi gösterilmeye çalışılıyor. İşte böyle bir ortamda, ya rattığımız olanaklarla B. Avrupa ilericici kamuoyuna Türkiye'nin gerçek yüzünü göstermek göreviyle karşı karşıyayız. Bu görevi yerine getirmede çeşitli ülkelerden ilericileri, devrimcileri seferber etme ustalığını gösterip, onların eylemlerimize katılmalarını sağlamalıyız.

İlerici, devrimci insanları bu eylemlere katmak anti-faşist, anti-emperyalistlerin desteğini kazanabilmek için onlarla çok önceden yazılı olarak ilişkiye geçmek, onların niteliklerine göre de platformumuzla eylem birlikleri aramak gerekmektedir. Eylemin önemi, eylemden önce kavratılmalıdır. Eylemin önemini önceden kavratılabilmemiz için, esik eylemlerimizle karşılaştırdığımızda, ustalıklı hazırlanmış olan Bildiri, Platform, Resim Sergisi, Afiş ve Türkiye'nin Gerçek Yüzü (Das wahre Gesicht der Türkei) adlı broşür gibi araçlarımızdan yararlanabilmeliyiz. Bildiri dağıtımı ve afişleme, kitlelerin yoğun olarak bulundukları yerlerde en geniş şekilde yapılmalıdır. Gerekirse mensa önlerinde veya benzer yerlerde, eylemin çağrısı, yerlere, duvarlara yazılmalıdır. Salt afişlerle kalınmamalı, bu yük kağıtlara yazıp, okunabilecek yerlere asılmalıdır. Eylemden en az bir hafta öncesi, 2-3 kez resim sergisi açılmalı, beraberinde bildiri dağıtılıp ve broşür satışı yapılmalıdır. "Türkiye'nin Gerçek Yüzü" adlı broşür kitlelerin ilgisini çekmekte, rahatça alıcı bulmaktadır. Resim sergisini gezenlerle kişisel tartışmalara girmemiz olumlu olmakta, bu kişiler genellikle eyleme katılmaktadırlar.

GEÇENİN PLANLANMASI VE GÖREV BÖLÜMÜ:

Eylemlerde izlediğimiz kargaşa, genellikle plansız ve görev bölümü olmadan geceye geldiğimiz ve herşeyin son dakikaya kadar kendiliğindenci bir şekilde gelişmesinden kaynaklanmaktadır. Herşeyden öncegecenin programını tespit etmeli, örneğin: Dia gösterisinin 1,2 ve 3. bölümlerinin ne relere geleceğini, kültürel gösterilerin nereye geleceğini önceden tespit etmeliyiz. Gecelerde iki konuda özellikle önceden hazırlık yapılmalıdır. Dia gösterisi ve tartışma bölümünde tartışmayı yürütecek arkadaşların önceden hazırlanmaları gereklidir. Dia gösterisi için iki arkadaş görev almalı, bu arkadaşlar geceden önce en az bir kez Dia gösterisini kontrol etmeli, Dia ya-

zısını okuyacak arkadaş en az iki kez okumalı -dır. Olanaklar el veriyorsa, iki adet Dia makinesi temin edilmelidir. Birinin arızalanması durumunda diğeri kullanılabilir. Dia gösterisi ile ilgili tüm bu saydıklarımız, akıcılığı sağlamak içindir. Ters görünen bir resmin dikkatleri dağıttığı açıktır.

Tartışma bölümünde, divanın önemi ve görevine gelince, birtakım hataları ve eksiklikleri varsa da, Dia gösterisi genel olarak yurdumuz sorunlarını doğru ele almakta ve teşhir görevini yerine getirmektedir. Ancak kitlelerin Dia gösterisinde anlamadıkları, kavrayamadıkları yerler olmaktadır. Hele gecenin propagandası yukarda saydığımız şekilde yapılırsa, geniş kitlelerin dikkati çekilebilmektedir. İzlediğimiz eylemlerde, katılanların salt kendine devrimciyim diyenlerden oluşmadığı bir gerçektir. Bir dizi İranlı, Filistinli, Afganistanlı vb. arkadaşların dışın da Alman "sosyal demokratları" ve ilericileri de eylemlere katılmaktadır. Görevimiz, özellikle bu kitleye, yurdumuzun içinde bulunduğu durumdan kurtuluşunun: Türkiye halkının üzerinde estiren faşist terörden kurtuluşunun tek yolunun Demokratik Halk Devrimi olduğunu kavratmaktır. Yoksa, birtakım unsurların teorik seviye de bizlerle polemik girişimleri amacımız olmamalıdır. Bu yüzden divanda görev alacak arkadaşların Dia yazısını incelemeleri, gelebilecek tüm sorulara cevap verebilecek şekilde önceden araştırmalar yapıp, hazırlıklı olmaları gereklidir. Dia yazısı, tartışma bölümünde genişletilebilir. Türkiye'de kadın, dinin rolü, milli zulüm, ekonomik çıkmaz, partiler, sendikalar, vs. konularda sağlam verilerle kitlelerin karşısına çıkmamız gerekmektedir. Örneğin TİP, TSİP, TKP gibilerinin neden halk düşmanı ilan edildikleri tutarlı örneklerle gösterilebilir. DİSK'in Türkler yönetimi ile Başürk yönetimi arasındaki farkları, ilişkilerini, bunların devrimcilere karşı tavırlarını açıklayabiliriz.

Ayrıca, yayın organlarımızın satışı, salona gecenin amacını gösteren iki üç slogan asılması, Dia gösterisi esnasında çalınacak fon müziği ve işler kesinlikle eylem öncesinde planlanmalı ve bu işler için arkadaşlarımıza görev vermeliyiz.

Tüm bu saydıklarımız elbette yapılması gerekli olan şeylerdir. Ancak gördüğümüz kadarıyla bunun tersi olmakta, kendiliğindencilik genellikle galip gelmektedir. Türkiye Haftaları'nın amacına ulaşabilmesi için sayılanlar yerine getirilirse, oku hedefe atmış olacaktır.

EYLEM YAPMIŞ OLMAK İÇİN EYLEM YAPMAYALIM, HALKI MIZIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN YÜRÜTÜĞÜ MÜCADELEYE YARAŞIR ŞEKİLDE KATKIDA BULUNABİLMEK İÇİN AMATÖR ÇALIŞMA TARZINI YIKALIM ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ KAVRAYALIM !

NORMAN BETHUNE

BAŞTARAFI SH.7'DE

Onun tıp bilgisini ve becerisini özgürlük uğruna mücadele eden halkların hizmetinde kullanması ilk defa olmuyordu. Daha önce de, Kasım 1936 'dan Haziran 1937 'ye kadar, Franko'nun faşist güçlerine karşı direnen İspanya halkıyla yan yana mücadele etmişti. Dünyanın ilk seyyar kan nakli servisini İspanya'nın savaş alanlarını da kurmuştu.

Bethune Çin'e macera aramak için gitmemişti. Burjuva tipi bir idealizm ile de gitmemişti. Sadece Çin halkının, Kanadalı işçiler gibi aynı düşmana, emperyalizme karşı mücadele ettiğini kavradığı için gitmişti.

Çin'de yazdığı "Yaralar" başlıklı yazısında şöyle diyordu:

"Bu zulmün, bu saçmalığın nedeni nedir? Japonya'dan milyonlarca işçi, milyonlarca Çin işçisini öldürmeye ya da yaralamaya geliyor. Bir Japon işçisi kardeşi bir işçiye nedensal dırsın? Çinli işçinin ölümünden Japon işçisinin eline bir şey geçecek mi? Hayır, nasıl geçebilir ki? O halde kim kazanacak bu işten?

Onlar bu işçilere, sadece daha ucuz hammadde, daha çok pazar ve daha çok kâr istediklerini söylemeye cesaret edebildiler mi ki? Hayır, onlara bu kanlı savaşın "ırklarının bir alın yazısı" olduğunu, bunun "imparatorun zaferi" uğruna olduğunu, bunun "devletin şerefi" uğruna olduğunu söylediler ...

Bütün bunların arkasında, adı kâr olan, mülhis ve amansız kan ve iş tanrısı duruyor. Para, doymak bilmez bir canavar gibi, faizini, kârını istiyor, ve bu açgözlülüğünü doyumak için hiçbir şeyden, hatta milyonları öldürmekten çekinmiyor. Ordunun arkasında militaristler, militaristlerin arkasında da finans kapital ve kapitalistler duruyor. Bunlar kan kardeşler, suç ortaklarıdır... Yaraları işte bunlar açıyor."

Bethune'un mücadelesi hepimize örnek olmalıdır. Bilgimizi, becerimizi halkımızın baskı ve sömürüye karşı mücadelesinin hizmetine çekinmeden adamalıyız. Unutmayalım ki sömürenler ve ezenler ezilmedikçe, acı ve zulüm sona ermeyecektir.

Derneklerden Haberler

Fransa

FRANSA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ (FTÖB) GENEL KURULU YAPILDI

Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu/Yurtdışı-Örgütlenme Komitesi Üyesi FTÖB 'ün 4. Olağan Genel Kurulu 10-11 Kasım 1979 günleri Fransa'nın Strasbourg kentinde yapıldı.

FTÖB 'ün gücendirilmesi ve halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesine daha etkili katkıda bulunma temelinde yapılan ve kalabalık bir Türkiyeli öğrenci katılımının katıldığı genel kurulda, yeni yönetim organlarının seçiminin sona TÖK/YD-ÖK Program ve Tüzük tasarımları tartışıldı. Ayrıca TÖK/YD Genel Kurulu için FTÖB 'ün delegeleri seçildi.

Ayrıca çağın "Türkiyeli Öğrencilerin anti-faşist, anti-emperyalist" diye konfederasyonunu kurması için:

- HAYDİ TÖK/YD GENEL KURULUNA!
- YAŞASIN FTÖB! YAŞASIN TÖK/YD!

FAŞİST 15/11/1979. CUMHURİYETİ AKTARAN NHP-
Lİ FAŞİZMİN Bİ ANLI, ARABKALI SALİHİ-
BONUCU FRANSA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER KURULU
GENEL KURULU TÖK/YD YENİ 3 DEĞİŞİMLİ, 3 YENİ
GENEL KURULU FAŞİST ASİT YARALANMISLARI.
BU FAŞİST SALİHİYE KEFFERLE KINIYORUK.
-FAŞİST SALİHİLER DEĞİŞİMLERİ YOLLARINDAN
KİRKİYAMA!

Britanya

Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu/Yurtdışı-Örgütlenme Komitesi Üyesi Britanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu 2. Olağan Kongresini 23 Aralık Pazar günü yaptı. Kongrede yeni yönetim kurulu seçimleri yapıldıktan sonra TÖK/YD Program ve Tüzük tasarımları tartışıldı, TÖK/YD Genel Kurulu için BTÖF delegeleri seçildi.

BTÖF aynı zamanda üyelerinin çeşitli konular da eğitimini sağlamak ve tartışmak amacıyla serri seminerler düzenlemektedir.

Bu seminerler dizisinden ilk olarak Manchester'de 3 Kasım'da "Cumhuriyet ve Kemalizm", 8 Aralık'ta da "Emperyalizm" konuları incelenmiştir. Önümüzdeki dönemde "sosyal emperyalizm", "Faşizm, Sosyal faşizm", "Milli mesele", vb. konularda seminerler verilmeye devam edilecektir.

B. Almanya

ALMANYA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER FEDERASYONU (ATÖF) OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU YAPILDI

ATÖF 16. Genel Kurulu 16 Aralık 1979, Pazar günü Frankfurt'ta yapıldı. 3/4/5/6 Ocak günleri TÖK/YD 'nin Kurucu Genel Kurulu yapılacağından, gerekli olan hazırlıkları tamamlamak göreviyle karşı karşıya olan ATÖF Genel Kurulu olağanüstü toplandı. Genel kurula delegeler ve az sayıda dernek temsilcisi arkadaşların katılımı ile yapıldı.

Yeni yönetim organlarının seçiminden sonra, TÖK/YD-ÖK Program ve Tüzük tasarımları tartışıldı. TÖK/YD Kurucu Genel Kurulu için ATÖF delegeleri seçimi yapıldı.

ATÖF derneklerinin bulunduğu bazı bölgelerde ATÖF'li arkadaşlarımızın içi derneklerinde aktif olarak çalışmalarını, bunun sorucunda da öğrenci derneklerinde çalışmalarını tatil ettikleri tesbit edildi. Batı Berlin ve Batı Almanya'da bulunan STG'lerle yabancı öğrencilere karşı mücadele amaçlayan HFG'lere (Hochschulstreik - setz) karşı verilen mücadelede aktif yer almaları zorunluluğundan, süren geçen bölgelerdeki ATÖF'li arkadaşların ASİA 'larla ortak çalışmalarını ve öğrencilere düşük bir çalışma yürütmeleri gerektiği gerçeği vurgulandı. Önümüzde yoğun bir çalışma dönemi olarak, ATÖF 'li arkadaşların buna hazırlanmalarının gerekliliği tartışıldı.

- HAYDİ TÖK/YD GENEL KURULUNA!
- YAŞASIN ATÖF! YAŞASIN TÖK/YD!

yürüyüş

"FAŞİST SALDIRI VE CİNAYETLERE KARŞI" ATİF-TÖK/YD ORTAKLAŞA BİR YÜRÜYÜŞ TERTİPLEDİLER

15 Aralık 1979, Cumartesi günü ATİF-TÖK/YD 'nin tertiplemediği yürüyüşe 1500 'ü aşkın ilerici,devrimci öğrenci ve işçiler katıldı.

Komprador patron-ağa devleti ve hükümetlerinin katlettikleri ve katletmeye devam ettikleri komünistleri, devrimcileri, ilericileri anmak, faşist CHP hükümeti döneminde Kahramanmaraş 'ta katledilen emekçi halkımızı acı bir kinle hatırlamak, faşist Demirel hükümetinin yasalaştırmak istediği katmerli faşist yasaları protesto etmek için yürüyen kitle, "Sıkıyönetime, DGM'lere, Olağanüstü Haller Yasasına HAYIR!", "Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti!" gibi sloganları bir ağızdan haykırdı. Şiddetli yağmura rağmen, miting alanında yapılan konuşmalar sonuna kadar dinlendi.

Diğer yürüyüşlere göre, Batı Alman devleti -nin, polisini bu yürüyüş için özellikle iyi hazırladığı gözlerden kaçmadı. Saldırmak için fırsat bekleyen polis, onlarca kamyon, panzer ve su sıkıcılar ile gelmişti. Ortalıkta savaş havası esiyordu.

Kendi kanunları çerçevesinde yürüttüğümüz eylemlerimizden dahi böylesine nem kapalı Batı Alman emperyalistlerine karşı da mücadelemiz durmayacaktır.

- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !
- KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ !
- KAHROLSUN FAŞİZM, EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

TÖD - Aachen

ATÖF'ün kurucu üyelerinden Aachen Türk Öğrenci derneği 23 Kasım'da olağan Genel Kurulunu yaptı. Bu kongrede alınan bir karar ile derneğin adı Türkiyeli Öğrenciler Derneği - Aachen olarak değiştirildi. Çünkü ATÖD ismi derneğin niteliğine ters düşüyordu.

Aynı genel kurulda TÖD - Aachen üyesi bir takım unsurlar dernekten istifa ettiler. Bu unsurlar yönetimde bulundukları sürece ATÖF siyasetini uygulamayan, bu konuda pasif kalan kişilerdi. ATÖF taraftarı arkadaşlar dernekte tutarlı bir mücadele yürüterek Mayıs ayında yapılan genel kurulda çoğunluğu elde ederek yönetime geldiler. Arkadaşların yukarıda sözü edilen unsurların istifalarına karşı kaleme aldıkları yazıyı eğitici bulduğumuzdan, yazının olduğu gibi yayınlanmasını yararlı görüyoruz.

Diğer derneklerde çalışan arkadaşlar da bu yazıyı örnek alarak, tecrübelerini toparlayan yazılarla Birlik Yazı Kurulunu desteklemelidirler.

BİRLİK YAZI KURULU

"İçinde korku yaşatan,
korkuyu üreten insan
özgür olabilir mi ?

Sağlıklı bir bilinçe sahip olmadan,
özgür olunabilir mi ?" Y. Güney

Derneğimizin 24/11/1979 tarihinde yapılan olağan Genel Kurul'unda kendilerine "demokratik grup" adını yakıştıran bazı dernek üyesi arkadaşlar, hazırladıkları 4 sayfalık bir platformda, görüşlerini gerekçelendirerek istifa ettiler.

Arkadaşlarla aramızdaki çelişki, Aachen'deki tüm anti-faşist, anti-emperyalist öğrenci kitle sini de yakından ilgilendirdiğinden, bu yazımızı kaleme almak gereğini duyduk.

Arkadaşlara göre istifaları, derneğimiz için deki "son zamanlarda daha da yoğunlaşan" ve giderek istifalarına kadar varan "çelişkiler"; bazı üyelerin "derneği belli bir siyasal çizgiye sokmaya zorlamaları ve bazılarının buna karşı direnerek, önce ATÖD'ün çıkarlarını savunmalarından" kaynaklanıyor. Yazının gelişmesi içinde açıklayacağımız gibi, bizce bu çelişkiler farklı iki dünya görüşünden kaynaklanmaktadır.

Bunu daha iyi kanıtlayabilmek için, arkadaşların 5/3/1979 ve 24/11/1979 tarihli yazılarını temel alacağız. Yazılarındaki "teorilerine" bile ters düşen pratiklerini eleştireceğiz. "Demokratlık"tan, "anti-faşistlik"ten ne anladıklarını, yazılarından ve bu iki yazı arasındaki tutarsızlıklardan yola çıkarak, eleştirerek ortaya koyacağız.

Aslında bu yazıları yayınlamayı düşünüyorduk ancak bu bülteni uzun tutmak zorunda kalmışım -zın getirdiği maddi külfet buna olanak vermedi. Konuyla ilgilenen arkadaşların sözkonusu yazıları ya bizden ya da bizim kaleme alanlardan edip okumalarını rica ederiz.

demokratik grubun mirası

İlk önce "ATÖD'ün ikinci kuruluşu sayılabilecek 1972 gelişmelerinden bu yana" bir göz atalım. Dönüp geriye baktığımızda görüyoruz ki; " '72 'ler de kurulan demokratik grubun pek de fire vermede ... , gurup olarak kaldığı ... " tesbiti, demokratik grup mirasına sahip çıkmak ve ayrılan grubu güçlü göstermek çabasıyla öte gidememek tedir. Aramızda demokratik grubun kuruluşundan bugüne dek olan gelişmeleri yaşayan arkadaşlar olmasaydı, bu tesbit bize yutturulabilirdi. Ama arkadaşların da çok iyi bildiği gibi; '72 'lerin başında 25-30 kişiden oluşan bu grup, yine '72 lerin ortalarında dağılmış, geriye sayıları 7-8 i geçmeyen kişiden oluşan bir çekirdek kalmıştı. Ve bu arkadaşlardan 6'sı son Genel Kurul'a katıldılar, bunlardan 4'ü istifa etti, 2'si dernekte kaldı. Bu verdiğimiz sayılar demokratik grubun ne kadar fire verip vermediğinin açık kanıtıdır. Yukarıda değindiğimiz bu iki dünya görüşünün tohumları, daha o zamanlar bu 7-8 kişilik grup içinde vardı.

Burada yer verilmesi gereken bir gerçek daha var. O da bütün bu çelişkilere rağmen, geçen sürede içinde demokratik guruptan arta kalan arkadaşların, anti-faşist, anti-emperyalist uğraşlarını bir yere kadar beraberce sürdürmüş olmalarıdır. Gerek '74 'te derneğimizin gericilerin, faşistlerin elinden alınmasında; gerek '77 'de, kendilerine sol maskesi takan kişilerin derneğimizde aktif çalışma yürüten arkadaşlara karşı dedikodular temelinde, derneğimizi halk düşmanı siyasal akımların bir parçası haline getirmeye çalışan kişilerle mücadelede; gerekse de dernek çalışmalarında katkıları olduğu da bir gerçektir.

Şimdi arkadaşlar '72 'lerdeki demokratik grup ismini kendilerine yakıştırmaya çalışıyorlar. Ama bu yakıştırmaya biraz iğreti duruyor. İğreti duruyor diyoruz, çünkü '72 'lerde gericilere, gericiliğe karşı mücadele temelinde doğan "demokratik grup" ismini bugün devrimcilere kar

şı piyasaya sürenlere yakıştıramıyoruz. Ve için de önemli yanlış ve eksikleri de taşısa, Aachen de bir zamanlar gericiliğe, faşizme, emperyalizm karşı mücadele yürüten demokratik gurubun mi rasını bu arkadaşlara bırakmak niyetinde olmadı ğımızı burada vurgulamak istiyoruz.

faşizm konusunda arkadaşlarla farkımız

" Herşeyden önce Türkiye'de faşizmin en kanlı şekliyle içi sınıfının, köylülüğün, bizlerin, hepimizin üzerine çökmesini engelle - mek için ... , başlıca ödevlerimizden en önce geleni de mümkün olduğu kadar çok insana faşizmin bir tehlike olduğunu göstererek .." (Mart yazısı, Sayfa 2)

Altını çizerek belirttiğimiz gibi, arkadaşlar açık çocuk Türkiye'de faşizmin olmadığını, faşizmin tırmanmakta olduğunu ve faşizme geçit verilmemesi gerektiği görüşünü değişik kelimelerle savunmaktadırlar.

Bilindiği gibi bu faşizm tesbiti, Türkiye'de belirli siyasi yoğunlukların görüşüdür. Demokratik kitle derneklerinin (DKD) herhangi bir siyasi partinin görüşlerini savunmaması, buçerit siyasetlenden bağımsız kalması gerektiğini hatıretle savunan arkadaşlarımız, bu tesbitleri i faşizm konusunda (bilinçsiz de olsa) sosyal faşist partilerin görüşlerini savunur duruma düşmekte ve kendi "bağımsız olma" görüşleriyle çelişmektedirler.

Şimdi bunu, yazımızın başında belirttiğimiz iki dünya anlayışı ışığında açıklayalım: sanırız, arkadaşların bu tesbiti yaparken sökonusu yoğunlukların kuyruğuna takılma diye bir istekleri yoktur. Ancak dünyanın içinde bulundu - ru koşullarda, herhangi bir konuda savunulan görüşler, eninde sonunda ya proleter ya da burju ya dünya görüşüne hizmet etmek zorundadır. Ve bu diyalektiğin gereği olup, bilimsel bir olgudur.

Faşizm konusunda arkadaşların kafası açık de ğildir. Tesbitlerinden de anlaşıldığı gibi, arkadaşlar faşizm deyince ya MHP'yi ya da en iyi olasılıkla MC'yi anlamaktadırlar. Tabii ki tes bit bu olursa, faşizmin Türkiye'de (bu partile rin hükümet olmalarıyla ya da düşmeleriyle) ge lüp gelip gittiği sonucuna varılır. Oysa faşizm Türkiye'de ne tırmanmakta, ne de gelip gelip gitmektedir. Faşizm olgusunu belirleyen şey, şu hükümetin gelip, bu hükümetin gitmesi değil; her dönemde hakim sınıfların sömürülerini sürdürebilmek için tek araç olup olmadığıdır. Bugüne dek bizce, hükümetlerin değişmesiyle değişen şey; yalnızca faşizmin uygulama yöntemleri olmuştur. Burada, aynı Özden kaynaklanan Mustafa Kemal dönemindeki İstiklal Mahkemeleri, daha son raki DGM ve Ecevit dönemindeki İhtisas Mahkemeleri teklifi örnek olarak verilebilir. Bu mahkemeler aynı amaca hizmet için kurulmuşlardır; özleri aynıdır, isimleri farklıdır, aralarında biçimsel farklılık vardır.

Faşizmle ilgili görüşlerimizi daha ilerki BÜLTEN'lere bırakarak, yanlış anlayışlara meydan vermemek için burada yalnızca arkadaşların faşizm konusundaki görüşlerinin sonunda neye hizmet ettiğini vurgulamak istediğimizi belirtelim.

Türkiye'de faşizm meselesine bu tesbitleriyle yaklaşan arkadaşların, faşizme karşı birlik konusunda da şöyle safça bir istekleri var:

"Gönül isterdi ki, faşizmin çirkin yüzünü Türkiye'de gittikçe daha açık gösterdiği şu dönemlerde bütün ilerici güçler ... birleşsin." (Kasım yazısı, sayfa 2)

Bu arkadaşların faşizmle mücadelede herhangi bir pratikleri olmadığı içindir ki böyle temelsiz ve subjektif isteklerde bulunmaktadır - lar.

Nedir "bütün ilerici güçler"den kastedilen? Ve bu güçler arasındaki birleşme hangi temelde gerçekleşebilecektir?

Bu sorular hem arkadaşların çıkardıkları yazılarda ve hem de kafalarında yanıtı kalmaktadır. Çünkü gerçekten de bu subjektif bir istektir ve herhangi bir pratiğin yansıması değildir. Maddi temeli yoktur. Arkadaşlara şunu sormak istiyoruz: 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanındaki katliamı faşist diktatörlüğün teğâhla dığı açık bir gerçek iken, katliamın sorumluluğunu devrimcilerin üstüne yıkarak, onlara hakim sınıfların ağuşuyla "Maocu baskurt" diyen kişi ve kuruluşlarla hangi temelde bir birlik oluşturulabilecektir? Ve bu arkadaşlar, aralarındaki çelişkilerin kavgaya kadar vardığı insanlarla bir içbirlikte gidilemeyeceğini bilmemekte midir de, böyle safça isteklerde bulunmaktadır?

Bize yöneltilen bir başka suçlama da:

"...üç örgüt dışında ilerici örgüt kabul etmeyip, bunlar dışında kalanları ya faşist ya da sosyal faşist olarak nitelendirdi (gimiz) ve bir kenara itti (gimiz) veya karşı (mıza) aldı (gimiz)," (Kasım yazısı sayfa 2)

Arkadaşlar faşizme karşı birleşme konusunda ilkesiz olduklarından, onların "ilerici güçler" denilen güçlerin herhangi bir ayırıma tabi tutulması gerektiği gibi bir meseleleri yoktur. Onlar "ilerici güçler"i homojen bir yapıda sanmaktadır. Biz ise bunun böyle olmadığını görüyor; bu güçler içinde var olan, faşizme karşı gibi görünüp gerçekte faşizme hizmet eden kuruluşlarla, yurtsever, devrimci kuruluşları birbirinden ayırıyoruz. Bu tespitin doğal sonucu olarak, yalnızca anti-faşist, anti-emperyalistlerle birlik olunmasından yanayız. Doğal olarak halk düşmanı güçleri de "karşımıza" alıyoruz. Bizim bu ilkel tavrımızı çarpıtarak, kendimiz dışında herkesi "ya faşist ya da sosyal faşist" gördüğümüz şeklindeki dedikodular asılsız ve dürüstlükten uzaktır.

Kimi faşist, kimi sosyal faşist gördüğümüz meselesine gelince: Biz, tüm egemen sınıf partilerini, AP, CHP, MHP, MSP, DP, CGP'yi faşist olarak; ve sosyalist maskeli TİP, TSİP, TKP ve TİKP'i sosyal faşist olarak görüyoruz.

Anti-faşist, anti-emperyalist olarak gördüklerimiz ise; TBP, SDP gibi siyasi partilerle, Türkiye'deki "demokratik ortamda" bir kısmının kökenleri bu "üç örgüte" dayanan, ancak çıkar-dıkları yayın organlarıyla (ki şimdi bunun da olanağı yoktur) tanınan; HK, dHB, Partizan, dHY, Devrimci Yol, Devrimci Sol, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Devrimci Kurtuluş, Kawa ve bunların dışında geniş tabanlı olmayan bir dizi yurtsever nitelikteki guruplardır. Biz bu ikinci gurupta topladığımız örgütlerin bugünkü sınıfsal tabanlarının doğru bir önderlik altında gerçekleştirebilecekleri birliğin gerçek anti-faşist, anti-emperyalist birlik olacağı görüşündeyiz. Buna bağlı olarak eylemlerimizde, bu görüşleri savunan kişi ve guruplara faşizme karşı mücadelede eylem birliği yaparız.

Birinci gurupta topladığımız - esas olarak CHP ve sosyalist geçinen - siyasi örgütlerin tabanında anti-emperyalist, anti-faşist unsurlar bulunduğunun bilincindeyiz. Ancak bunlar bugün somut olarak anti-faşistlik algısı olmayan (birinci gurupta topladığımız örgütlere bilinçsizce hizmet etmektedirler. Bunları kavama yolunun, yanlış görüşlerin ve yanlış politikaların kendi görüşlerimizden ödünler alınarak değil; tam tersine neye hizmet ettiklerini açıkça göstererek, onları süreç içinde ortadan ettikten geçtiğinin de bilincindeyiz Sosyal pratik bu parti

lerin gerçek yüzünü her geçen gün biraz daha göstermektedir. Üste bir serinin seçimlerinin de CHP kitlesinin parçası olarak faşizminin seçimleri boykot eden ve seçimlerin safhalarında yer aldığı gerçeği de bu serinin bir parçasıdır. Seçimlerde SDP ve TBP; TİP, TİP, TKP'nin aldığı oyların toplamına çok yakın bir sonuçlardır. Bizim, üç örgüt dışında başka anti-faşist, anti-emperyalist tanımadığımızı savlayanların ya bu gerçeklerden haberleri yoktur, ya da görüşlerimizi işlerine geldiği gibi çarpıtmaktadırlar.

Biz bütün bu örgütlerin dolaylı-dolaysız güdümü altında olan kitle örgütlerine de aynı kısıtlarla yaklaşmak durumundayız. Örneğin, biz DİSK konusunda görüşlerimizi belirttiğimizde; onun siyasetini saptayan yönetimini kastedtiğimizi; sosyal faşistlerin anti-demokratik tüzüğe dayanarak DİSK içinde devrimcilerin çalışmasını engellediklerini; işyeri temsilcilerinin ve yöneticilerin demokratik bir şekilde tabandan seçilen kişiler olmadığını; tepeden sosyal faşistlerin işine gelen kişilerin tayin edildikleri gerçeğini vurguladığımızda, arkadaşlar bize; "siz koskoca DİSK'e faşist diyorsunuz" suçlamasını getiriyorlardı. Bugünkü BAŞTÜRK yönetiminin sunduğu 'TEK TİP DEMOKRATİK TÜZÜK'te; DİSK'in mutlaka "demokratikleştirilmesi" gerektiğini, yönetici ve temsilcilerin tabanın seçeceği kişilerden oluşması gerektiğini, eski TÜRKLER yönetiminin bugün ancak anti-demokratik tüzüğe dayanarak Maden-İş'te yönetimde kalabildikleri gerçeğini teslim etmesi (Bak. DİSK Yayın-

ları), bizim görüşlerimizin doğruluğunu onaylar niteliktedir.

Tabii arkadaşların bunlardan da haberleri yoktur. Kişi kendini sosyal pratikten, aktif mücadelede soyutlayıpta, dört duvar arasında anti-faşist, anti-emperyalist mücadele planları çizerse, işte varacağı yer burasıdır.

dkd'ler nedir, ne değildir ?

Öncelikle meslekler temelinde örgütlenen Demokratik Kitle Dernekleri (DKD), içlerinde örgütledikleri kitlenin somut ekonomik ve demokratik taleplerini savunurlar. DKD'ler içinde en geniş kitleyi ancak meslekler temelinde toplayabilirler. Farklı mesleklerden kişilerin farklı ekonomik sorunları vardır, bu sorunların çözümü doğrultusunda geniş kitleler örgütlenip harekete geçirilebilir. DKD'lerinin mesleki temelde örgütlenmelerinin beraberinde hem kendi kitlelerinin ekonomik ve demokratik taleplerini savunmak, hemde tüm halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine sahip çıkmak gibi görevleri vardır. Bu, onların siyasi birer parti gibi yorumlanmalarını gerektirir sonucunu doğurmaz. Elbette ki bu gibi kuruluşların tüzükleri siyasi partilerinkinden farklıdır ve siyasi partiler gibi doğru ve iktidar mücadelesi vermezler. Ama kuruluş amaçlarının doğal sonucu olarak kitlelerin somut talepleri doğrultusunda ve dolaylı olarak iktidarı da zorlar, onu teşhir ederler. DKD'leri her ne kadar kitlenin ekonomik ve demokratik taleplerinden yola çıksalar da, söz konusu talepleri ülkenin genel siyasi politikasından soyutlanamayacağından, ve bu politikayı belirleyen şey de iktidar mekanizması olduğundan, zorunlu olarak çalışmalarını bu mekanizmayı teşhir temelinde yürütmek zorundadırlar. Buna karşılık da, doğru buldukları görüşleri savunur ve kitleleri bu yol da ikna etmeye çalışırlar. İşte bu, DKD'lerinin iktidar mücadelesinin dolaylı araçları olduğunu belirttiklerinden biridir.

DKD'leri herhangi bir siyasi örgütün görüşlerinin savunulduğu ve iktidara gelmeyi hedefleyen kuruluşlar değildir. Adından da anlaşılacağı gibi, bu dernekler içinde tek bir siyasi görüş değil, demokratik anlamda birden fazla siyasi görüş olabilir. Bu görüşler üyeler arasında gene demokratik olarak her zaman tartışmaya açıktır. Ancak, hangi görüşteki üyelerin sayısı çoğunlukta ise, demokratik oylama yoluyla derneğin genel siyasetini o görüşteki üyelerin belirleyeceği doğaldır.

DKD'lerinin çalışmaları sadece bu saydıklarıyla sınırlı değildir. DKD'lerinde aynı zamanda düzenli olarak, kültürel, eğitsel ve sportif faaliyetler de yürütülür. Bu faaliyetler içinde tiyatro, koro, seminer çalışmaları; saz, fotoğrafçılık, okuma-yazma kursları; tercüme servisi, futbol, voleybol, basketbol vs. 'akımlarından derneğin gücüne göre hepsi veya bazıları bulunur. Bu tür çalışmalar, bireylerin kişisel gelişmelerine yardımcı olur, onlara öz varlıklarına ve kültürel değerlerine sahip çıkma konusunda önderlik eder. Bu çalışmaların ürünleri, der-

nevin düzenlediği eğlence toplantıları ve gecelerle kitlelere sergilenir. Tabii ki sergilenen bu ürünler bunları izleyen halkın öz kültürünün kaynaqlanmakta ve onların isteklerine cevap vermektedir. Yoksa bu tür gecelerin amacı; "bu toplantılarda yenilenden, içilenden, dinlenecek müzik kadar herşeyin sıkı bir devrimcilik eleştirisi geçirilmesine hiçbir şekilde gerek yoktur." (Mart yazısı, sh. 3) diyerek bizi eleştiren bu arkadaşların savunduğu gibi, kitleye mal olmamış yoz burjuva kültür değerlerinden kaynaklanan sözüm ona "müzik yapıtları" sergilemek, bunun eşliğinde de içki içip kendini kaybetmek ve içindeki birikimi (mevcut düzenden hoşnutsuzluk ve saklı kalan sınıf kinini) böylesine bir ilkellikle boşaltmak değildir. Üstelik bu "fasist eğlence altında ölenlerin, her gün halkın direğine yönelik kurşunlara en ön saflarda hedef olan yurtseverlerin..." övverileriyle taban tabana zat bir eğlence anlayışıdır.

Kişi saatlerini verdiği böyle bir gecede hem eğlenebilmeli, hem de bir şeyler kazanmalıdır. Böyle bir gecenin ardından, kişinin kafasında geceyle ilişkili düşünecek hiçbir şey yoktur, bu gecenin ilkel bir boşalmadır. Kişiye hiçbir şey kazandırmamıştır. Ve geceye katılanların potansiyeli geceyi hazırlayanlar tarafından sarı-sarı edilmiş demektir.

İşte bize "...devrimci bir fedakarlık" diye birbirine kurban vermiş, bu devrimci sosyal terbiyenin ardından devrimci değerler taşıyıp, alkollü içki içilme, dans etme, eğlenme, kalkışmak anlamına gelen bir gece düzenlenmektedir. ...yoksa bu toplantılar devrimci bir sosyal kamplarındaki moral gece anlayışıyla karıştırılmaktadır!!!!" (Mart yazısı, sh. 3)

diye soran arkadaşlara şöylece cevap verilmeli bir şey daha var. Bizim karıştırmamızın, bu tersine kafamızın çok açık olduğu şey; halkımızın mücadelesine yaraşır bir tavırla bu konuda ölenlerin anısını yaşatıcı etkinlikler yapmak gerektir. Yoksa onlar orada ölenlerden burada göbek atmak değil.

Bizim savunup yaşattığımız devrimci halkımızın öz kültüründe var olan ilerici, devrimci niteliklerdir. Bunların geliştirilmesi yönünde çalışmalar yapmaktır. Biz kendimizi bundan soyutlayamayız. Ancak arkadaşların kültür anlayışı, halkımızın kültür anlayışıyla çalışmakta ve aramızdaki ilişki de buradan kaynaklanmaktadır. Ayrıca şunu sormak istiyoruz: Kendileri "silahlı devrimci kamplarındaki moral gecelerine" katılmış ya da böyle geceler mi düzenlemişler de bizim gecelerimizi bunlarla kıyaslayabiliyorlar. Bu tür suçlamaların kökeni hayal dünyasının ürünü değildir de nedir?

Derneğimiz yukarda ortaya koymaya çalıştığımız görüşleri hayata geçirmeye çalışan gerçek bir kitle örgütüdür. Arkadaşların iddia ettiği gibi "herhangi bir örgütün Aachen şubesi" değildir. Pratikte bunu kanıtlamaktadır. Kanıtlayacaktır da!

"...derneğimiz, bir siyasal partinin gençlik örgütü gibi, hatta bu siyasal partinin Aachen şubesi gibi acaip bir eylem politikası izlemektedir..." (Mart yazısı, sh. 2) ve bu politikanın izlenmesi işi,

"...1972 gelişmelerinden bu yana dernekte her zaman bir siyasal örgüte angaje olmuş üyeler..." (Kasım yazısı, sh. 1) tarafından sürdürülmektedir.

Yukarda toparladığımız bu görüşe göre, arkadaşlar ATÖF'ün izlediği DKD siyasetini yanlış bulmaktadır. ATÖF üyesi olmanın verdiği sorumlulukla bu siyaseti uygulamaya çalışan bizleri ille de bir parti üyesi gibi göstermeye çalışmaları, kendilerinin ard niyetlerinden kaynaklanmaktadır. Bunun ötesinde, arkadaşların bir siyasal örgütten ne anladıkları da ortadadır.

Arkadaşlara göre bu örgütler hiyerarşik yapıda, kişileri ezen, örgütten örgütlerdir. "Bununla" olmayı böyle barmazca savunan arkadaşların örgütler konusunda hiçbir pratikleri olmamasına rağmen görüş belirlenimleri, Don Kışot'un hayali şatolara sarılmasıyla benzerlikler. Arkadaşların bu ukalâlığını biz sadece devrimcilere yapılmış bir hakaret olarak değerlendiriyoruz. Çünkü bize göre "devrimci demokratik örgütlerin örgütlenme tarzı devrimci olan var saydığı gibi olmak gerekir. Bu örgütlenme tarzı olsa olsa faşistlerin, sosyal faşistlerin örgütlenme tarzıdır. İnsanların örgütlenmesi, yeteneklerini özgürce kullanabilecekleri düzen için uğraş ve mücadelelerdir; hiyerarşik, kişilerin özgürleşmesini engelleyen örgütler olabileceği oldukça mantıksız bir anlayıştır.

Arkadaşlar uygulanmaya çalışılan ATÖF'ün DKD siyasetini, bir siyasal örgütün siyaseti ile karıştırmaktadırlar. Fakat "demokratik grup" tan arkadaşlarımızı buran geriye dönüp bakmalar, biz zat delege olarak katıldıkları ATÖF Genel Kurullarında ATÖF siyasetini savunan arkadaşların, DKD'lerle siyasi partileri birbirine karıştıran diğer bazı örgütlere karşı nasıl tavır aldıklarını hatırlayacaklardır. Ama arkadaşlarımız için önemli olan, bir DKD'nin siyasi çizgisi değil, bu siyaseti uygulayan kişilerin niteliğidir. Bu siyaset doğru bile olsa, eğer uygulayan kişi herhangi bir siyasal örgütün görüşlerine sempati duyuyorsa, işte o zaman en büyük "günah" işlenmiş olmaktadır.

Oysa önemli olan, siyaseti kimin uyguladığı değil, siyasetin doğru olup olmadığı ve doğru olarak uygulanıp uygulanmadığıdır. Ancak arkadaşlar bu önemli noktayı bilinçli olarak gözardı etme durumundadırlar.

DEMOKRATİK KİTLE DERNEKLERİNDE DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK İLKESİNİN UYGULANMASI

Arkadaşlarımız bu konudaki görüşlerini 19 Şubat 1979 da aşağıdaki şekliyle belirtmişler ve bu görüşün kabul edilmesi isteminde bulunmuşlardır:

"...eğer eğilmez-bükülmez (altını biz çizdik) demokratik merkezîyetçilik ilkesi her konuda ATÖF'ün boynuna asılmak isteniyorsa..., bu

Derneğimizle eylem birliği yapan örgütler sözüme "kitle derneği olmaktan uzak, belli bir devrim stratejisi olan örgütler niteliğindedir!" (Kasım yazısı, sh.3) Ama ne kadar ilginçtir ki bu dernekler aynı ülkeden öğrencilerin tümünü kendi çatısı altında toparlamıştır. Örneğin, Afganlı ve İranlı öğrencilerin derneklerinin durumu böyledir.

Arkadaşlar Yunanlılarla böyle iyi ilişkiler içinde olmamızı 19 Şubat tarihli yazılarında kınıyorlar. Arkadaşlara soruyoruz: Yunanlıların dernekleriyle, bizim ilişkide olduğumuz diğer derneklerin nitelik olarak farkı nedir? Yunanlılar kendi aralarında iki ayrı dernek olarak, siyasi örgütlerden kaynaklanan görüş ayrılıkları temelinde örgütlenmemişler midir? Bunların ayrılıkları devrim veya karşı-devrim stratejileri temelinde ayrılıklar değil midir?

19 Şubat yazılarından anlaşılabilir gibi, arkadaşların DKD anlayışları dünyanın hiçbir yerinde olmayan, bilimsel açıdan gerçekleştirilemeyen bir anlayıştır. Arkadaşlara göre, dernek içinde bir sürü grup ve siyasi görüş olabilir, ama yönetim kurullarının bunlarla hiçbir ilişkisi olmaması ve bunlardan soyutlanması gerekir. Yönetim kurullarının görevi bu siyasetler arasında hakemlik yapmaktır. Peki derneğin siyaseti ve eylemlerinin niteliği ne olacaktır?

Arkadaşlar için böyle bir sorun geçersizdir, çünkü onlara göre dernek, çeşitli siyasetlerin gelip gidip laf ebeliği yaptırı, ancak eylemlerden soyutlanmış bir kulüp olmak gerekir.

Arkadaşların anlayışları doğa yasalarına taban tabana zıt, bilimsellikten uzak, metafizik, idealist dünya görüşünün ürünüdür. Böyle bir kitle derneği siyaseti ancak sınıfların, bundan kaynaklanan görüş ayrılıklarının var olmadığı bir toplumda gerçekleştirilir. Kitle örgütleri ancak Halil Tunç'un TÜRK-İŞ'in partiler-üstü olduğunu iddia ettiği kadar bağımsız (d) olabilir.

"Bir öğrenci örgütü 'seçimleri boykot edin' diye bildiri dağıtır mı?" sorusunu yönelten arkadaşlar bu soruyla da kendi konumlarını belirliyorlar. Yukarıda uzun uzun anlattığımız gibi, bir kitle derneğinin siyaseti ülkedeki genel siyasi durumdan soyutlanamaz. Ve ülkenin politikasını belirleyen iktidar (egemen sınıflar) seçimleri sömürülerini sürdürebilmek için bir araç olarak kullanıyor ve faşizmin maskesi durumuna getiriyorsa, halkın demokratik talepleri doğrultusunda eylemler yürüten bir DKD de elbette bu göstermelik seçimlerin boykot edilmesinden yana tavır takınır, kitlelere bunun propaganda yapar.

AACHEN'DAKİ TÜM ANTI-FAŞİST, ANTI-EMPERYA - LİST ARKADAŞLAR!

Biraz uzunca tutmak zorunda kaldığımız bu yazımızda tutarsızlıklarını, hatalarını eleştirdiğimiz bu kişilerin nasıl anti-faşist, anti-emperyalist mücadele verdiklerini sizler de sosyal pratik içinde gözlemleyeceksiniz. Ancak bir şeyi vurgulamadan geçemeyeceğiz. Kendilerine "demokratik grup" adını yakıştırarak aramızdan ay-

rılan bu grup içinde iflah olmaz unsurlar bulunduğu gibi, iyiniyetli olduğuna inandığımız arkadaşlar da bulunmaktadır. Yabancılar Derneği Yönetim Kurulu seçiminde bu gruptan iki arkadaşın arkadaşımıza oy vermeleri bu iyiniyetin bir ifadesidir.

Olabilir ki bu arkadaşlar savundukları anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye zararlı bu görüşleri bilinçlice savunmamışlardır. Arkadaşlara bundan böyle savundukları görüşlerde ve bu görüşlere uygun eylemlerinde neye hizmet ettiklerini derinlemesine düşünüp, ona göre davranmalarını, özellikle duygusal davranmamalarını sağlık veririz.

Biz, bu yazımıza neden olan aramızdaki çelişkiler üzerinde arkadaşlarla yazılı-sözlü tartışmaya her zaman hazırız. Getirdiğimiz eleştirilerde sürekli yapıcı olmaya çalışacağız. Çünkü anti-emperyalist, anti-faşist birliğin ancak kişi ve grupların tartışarak, konuşarak birbirini ikna etmesi yoluyla sağlanabileceği görüşündeyiz. Arkadaşların da bundan böyle bunun bilincinde davranacaklarını umuyoruz.

Bu arkadaşlardan beklediğimiz, yazımızda vurulamaya çalıştığımız iki dünya görüşünden hangisini seçeceklerine biran önce karar vermeleridir.

Yararlanılan kitaplar:

- 1- Sanat ve Edebiyat, V.İ. Lenin, Payel yayınları, 2. baskı, Mart 1976.
- 2- Kültür, Sanat ve Edebiyat Üzerine, Mao Zedung, Aydınlık yayınları, Kasım 1978.
- 3- Sanatın Gerekliliği, Ernst Fischer, E yayınları, Mayıs 1979.
- 4- Yanılsama ve Gerçeklik, Christopher Caudwell, Payel yayınları, Aralık 1974.
- 5- Birey ve Toplum, György Lukacs, Günebakan yayınları, 1978.
- 6- Çağdaş Gerçekçiliğin Anlamı, Payel yayınları, 3. basım, Mart 1979.
- 7- Kültür, Nihat Behram, Ekim-Birlik yayınları, Nisan 1979.

KÜLTÜR VE SANAT

İçinde bulunduğumuz ortam ve elimizde bulunan şu andaki olanaklarımız kültür ve sanat gibi çok yönlü, alabildiğine geniş olan bu konuda, en ince detaylarına kadar inebilecek, dört başı ma - mur bir sonucu engellemektedir.

Lenin:

"Bir sorun ancak bütün yönleri, bütün bağlan tıları ile ve bütün belirleyici öğeleri sap - tanıp incelendiği zaman tümüyle anlaşılabilir," diyor.

Bu nedenle bu yazıyı birinci dereceden yayın lamamızın amacı, ilk elde sorunun kavranmasını, anlaşılır olmasını, çözümlemede doğru tahliller yapılmasını sağlamaktır. Bununla birlikte iler - ki sayılarımızda kültür ve sanat konusunun de - taylarına inilen ve onları kültür ve sanat bütü nünde inceleyen yazılarda aktarmaya çalışacağız. Konunun anlaşılabilir olması için basitten kar - maşığa, geçmişten geleceğe yönelik bir araştır - ma yapılması gerekmektedir. Bu nedenle kavramla rın teorik açıklaması ile işe başlayalım.

Devrimci ustaların hemen hemen hepsi belli i fade değişikliği olmasına rağmen kültürün tarifi ni şu özde toparlıyorlar: "Kültür, mevcut top - lum biçiminin sosyo-ekonomik yapısının ideolojik olarak yansımasıdır." Buradan anlaşılacağı üze - re, bir toplumun kültürünü tayin edici olan eko - nomik temel, üretim ilişkileridir. Bu üretim i - lişkilerinin bütünü toplumun iktisadi yapısını oluturur. Biz buna alt yapı diyoruz. Ürün dedi - ğimiz maddelerin oluşumunu ve bunun tüketimini sağlayan - ki bunlar üretici güçler (insan ve ü retim araçları), üretim biçimi ve üretim ilişki leridir -, alt yapıyı oluşturan temel öğeleri - dir. Bu alt yapı temelinde, hukuki ve siyasi üst yapı yükselir. Siyasi sistem, yani devlet ikti - darı, ordu, hukuk ve ona uygun düşen ideoloji (kültür, felsefe, edebiyat, sanat vs.); işte bu da üst yapıdır.

Bunu Marx şöyle özetliyor:

"İnsanlar doğduğu andan itibaren, mevcut o - lan üretim güçleriyle ve üretim ilişkileriyle karşı karşıya gelirler. Maddi hayattaki ü retim biçimleri, genel olarak toplumsal, si - yasi, kültürel ve düşünsel hayat süreçlerini belirler.

Bu anlamda; insanların varlığını bilinçleri belirlemez, tüm tersine insanların toplumsal varlıkları bilinçlerini belirler."

Yine Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı'da: "Bir insan hakkında bir fikir ileri sürmek is tiyorsa, onun kendi düşüncelerinden kendi bi lincine göre değil, bizzat maddi hayatta gö - rülen çelişkilerden, toplumsal üretim güçle - riyle üretim ilişkileri arasında var olan ça tışmadan" yola çıkarak bunun açıklanması ge - rektiğini söylüyor.

İnsanın kendini yaratması ve kültür olgusu - nun gelişimini incelemeye geçmeden sanatın tari fine de kısaca değinelim. "Sanat, toplumun özel liklerini o toplum sürecine ait evrensel bir şe kilde sembolleştirme işidir", diye tarif edebi - liriz, veya "İnsan duyu organlarına hitap eden yani görülebilir, duyulabilir, hissedilebilir bi bir şekilde o toplumun özelliklerini kalıcı, so mut olarak temsil etme işidir," diyebiliriz. El - bette kültür dediğimiz olguyu belirleyen özel - liklerden biridir de diyebiliriz. Sanatın tari - finde G. Thomson bizlere şu satırları aktarıyor:

"Bilim, insanın bilgisel (cognitive) deneyle rini örgütleme biçimidir. Sanat ise, insanın duyuşsal (effective) deneylerini örgütleme bi çimidir. Bilgisel ve duyuşsal deyimleri, dü - şünce ile duyu arasındaki ayrımı belirler. İlk toplumdaki ne bilim vardı ne de sanat, yalnızca büyü vardı. Bildiğimiz kadarı ile bilim ve sanatın doğabilmesi için, (basit) me ta üretiminin gelişmesi, kafa emeği ile kol emeğinin ayrılması ve toplumun sınıflara bö - lünmesi gerekmiştir."

Sanat konusunda Ernst Fischer de şöyle diyor:

"Önemli olan Marx'ın gelişmemiş toplumsal bir dönemin zamanla koşullanmış sanatını insanlı ğın bir anı olarak görmesi bu sanatın, tarih sel anın ötesinde bir etkisi, sürekli bir çe kiciliği olabileceğini bu koşullanmada tanı - masıdır. Bunu şöyle de ifade edebiliriz; bü tün sanat zamanla koşulludur ve ancak tarih içinde belli bir zamanın düşüncelerini, umut - larını yansıttığı ölçüde insanlığı temsil e - der. Ama sanat bu sınırlılığı da aşar ve o tarihsel an içinde insanlığın sürekli geli ş - me yeteneği olan bir anı da yaratır."

Yukarıda anlatılan kültür ve sanatın yaratıl ması, insanın daha önceden kendini hayvanlardan ayıran özelliklerini kazanarak insanlaşmasına bağlıdır. O halde insanın kendini yaratmasıyla, yani insan diyebileceğimiz öğeleri kazanmasıyla başlayan ve günümüze kadar gelen dönemi şimdi ge nişleterek aktaralım. Dolayısıyla yukarda salt teorik ifade şeklinde kalan kültür ve sanat kav ramlarını da daha sağlam temellere oturtmuş ola cağız.

İnsanın kendini tanıması araçlar yolu ile ol muştur. İnsan araçlar yaparak kendini yaratmış - tır. Ne insan olamadan araç olur ne de araç ol - madan insan. Her ikisi de aynı zamanda ortaya çıkmıştır, ikisi de sıkı sıkıya birbirine bağlı dır. Oldukça gelişmiş bir canlı varlık, doğal nesnelerle çalışarak insan olmuş; nesneler de bu yolda kullanılarak araçlaşmışlardır.

Marx şöyle diyor:

"Emeğin aracı, çalışanın kendisiyle emeğinin konusu arasında koyduğu, böylece çalışmasını

artan başarıyla uyması, insanlaşması sonucu doğada olmayan nesneler yapılmaya başlandı.

Çalışmadaki bugelişme hayvanlar dünyasınca bilinen birkaç işaretin olukça ötesinde yeni anlatım ve bildirişme araçları düzeni gerektiriyordu. Hepimizin bildiği gibi hayvanların arasında içgüdüsel olarak tehlikeyi, çiftleşmeyi vb. şeyleri bildiren bir dilleri vardır. İnsanlar da araçları yaratmadan önce içgüdüsel anlaşma aracı olarak kullandıkları işaretleri artık araçlarla birlikte dil dedikimiz şekle sokmaya başlamışlardır.

İlk olarak dil, bir anlatım aracı olmaktan çok bir bildirişme aracıdır. İnsan yavaş yavaş nesnelerle kendi arasında bir yakınlık kurmuş bu nesnelerin doğadaki seslerine öykünerek onlara doğadan alınma adlar vermiştir. Dil ortaya çıktığında, bir sözcükler, müsedir; algalan sesler, benzetmeliler birleşmiştir. İnsan çalışmadan—araçları kullanma yağıntısı olmadan—dilli, olayları ve nesneleri yansıtan bir işaretler düzeni, bir anlatım, seslerin benzetilenmesi olarak hiçbir zaman geliştirmeyip, yalnızca ilkel bir biçimde sesleri, sevinci belirten sesler çıkarıyordu. İşte insanın bu yeni bir varlık olduğu için açık, derin, birbirinden ayrı sözcüklerden oluşan dili yaratmışlardır.

Tarih öncesi insan bir toplum olarak öbürüne geçerek gittikçe artan bir sosyal bir dengeliğe erişir. Birbirleriyle ilişkileri artan kime lerine bir tek ad vermeye başlar. Bu ayutlamalar nitelikleri gereği doğrudan doğruya bir takım, bir ilkinin belirlenmesi gösterir. Belli bir türdeki bütün araçlar bir türden olmaları bir ilk örnekten tür müstafadır. Bu başka soyutlamalarda da bu büyüme, insanın bütün ilişkilerinde yansır. Böylece toplumun sosyal olmayan bir şey olarak adlandırılan türden olan bütün araçları, bu toplumun varlığı için bir türden bir araçtır. Dildeki bu toplama ve sınıflama (kategorileşme) sürecinin insanın bütün öbür insanlarla birlikte yaşadığı dış dünyada daha kolayca bildirilmesini olanaklı sağladı ve anlatımı yarattı.

Dilin gelecekte kültür ve sanatın doğumuna önemli bir faktör teşkil ettiğini vurguladıktan sonra yine sanatın oluşumunu sağlayan başka bir özellikten söz edelim. Büyü: İnsanın büyüü yaratması olayını Fischer şöyle anlatıyor:

"Doğal nesnelerden dış dünyayı etkileyip değiştirilebilecek araçlar yapılması gibi heyecan verici bir buluş, durmadan deneyler yapan ve düşünmesini öğrenen ilk insanın kafasında yeni bir düşüncüyü doğuracaktı: Büyülü araçlarla olmayacak şeylerin de başarılabilirdiği, doğanın emek çabası olmadan "büyülenebileceği" düşüncesini. Benzerliğin ve benzetlemenin büyük etkisi altında kalan ilkel insan, birbirine benzeyen şeyler özdeş olduğuna göre, bir şeyin benzerini yapma yoluyla doğa üzerinde sınırsız bir üstünlük kurabileceği sonucuna vardı. Nesneleri kavrayıp denetleme; işaretler, imgeler, sözcükler yoluyla toplumsal eylemler, olaylar başlatma gücünü elde edince dildeki büyü gücünün sınırsız olduğu sanısına kapıldı. Ortada olmayıpta edeceğe

beyinde olan düşünceleri öngören iradenin gücüyle büyülenerek bu gücün ister istemez "istemem" çok geniş, sınırsız olanaklar sağlayacağı sonucunu çıkardı. Araç yapma büyüü, sonunda büyüye sonsuz olanaklar yükleme çabasına dönüştü."

İlkel insanın doğayı çok basit bir biçimde tanıması, kavraması ve o küçük bilgi dağarcığı ile yorumlaması doğaldır ki büyüçülüğün gelişmesine hizmet etmiştir. Örneğin, ilk insanların avı çıkarmadan önce cılgın toplu dans, topluluğun güven duygusunu gerçekten arttırıyordu. Yüze sürülen savaş boyaları, atılan savaş çığlıkları savaşçıyı gerçekten daha kararlı yapıyor, düşmanı ürktürüyor. Mağaralarda yapılan hayvan resimleri avcıya gerçekten bir güven, avına karşı bir üstünlük duygusu veriyordu. Daha sonra ortaya çıkan dinsel törenler katı kurallarıyla topluluğun her üyesine toplumsal yasanti aşılamaya, bireyi topluluğun bir parçası yapmaya yardım ediyordu. Tehlikeli, aşılabilir doğa karşılarında güçsüz yaratık insan, gelişmesinde büyüden büyük destek görüyordu.

Başlangıçta büyü olarak çıkan bu önemli olgu insanlığın gelişimi süreci içinde zamanla dine, bilime ve sanata dönüştü.

Şu ana kadar insanın oluşumunu ve gelecekte kültür ve sanatı yaratan temel özellikleri aktarmaya çalıştık. Özetlersek: İnsanı insan yapan, araçları yaratmasını; ve el dedikimiz organın araçları yapılmasında önemli bir yer alması; insanlar arasında, haberleşme, anlaşma ve birliği sağlayan dilin ortaya çıkışını; üretim araçlarının gelişimi sonunda insan fikrinde büyü olgusunun yaratılmasını anlatmaya çalıştık. Bundan sonra ele alacağımız konu; sınıflı toplumun ortaya çıkışından bugüne kadar kültür ve sanatın işlevi olacaktır.

SINIFLI TOPLUMDA KÜLTÜR VE SANAT

Yukarıda belirttiğimiz gibi ilkel toplumda özel ilişkilerinin yerleşmesine rağmen, bildiğimiz kadarıyla ne kültür, ne sanat ne de bilim vardı. Zaten bunların var olabilmesi için; basit meta üretimine geçilmesi, kafa emeği ile kol emeğinin ayrılması ve en önemlisi toplumun sınıflara bölünmesi gerekmektedir.

Hepimizin bildiği gibi insanlık sınıflarının ortaya çıkışından bu yana köleci toplum, feodal toplum, kapitalist toplum, sosyalist toplum aşamalarından geçmiş ve hatta sosyalist inşaat döneminde bulunan bir dizi ülke tekrar burjuvazinin yönetime geçmesiyle yine kapitalist öze sahip bir toplum yapısına dönüşmüştür. Tüm toplum yapılarında şekilsel ve işleyiş farklılıkları olmasına rağmen hepsinde ortak olan nokta; kesin çizgilerle ayrılmış iki sınıfın var olmasıdır. (Sosyalizmin inşaat döneminde burjuvazinin yalnız ideolojisi vardır.)

Mao bu konuda şöyle diyor:

"Dünyada hiçbir zaman bir nedene ya da bir da veya dayanmanın bir sevgi ya da nefret olmaz. Bu, her sanat ürününün, belli bir sınıfın duygu ve düşüncelerini dile getirdiğinin, ya da kısaca her sanat eserinin bir siyaseti

yansıttığının ifadesidir. Bugün dünyada her kültür, her sanat ve edebiyat belli bir sınıfa aittir. Ve belli bir siyasi çizginin hizmetindedir. Aslında sanat için sanat, ya da siyasetten kopuk bağımsız sanat diye bir şey yoktur. Proleter sanat ve edebiyat proleter davanın bir parçasıdır. Lenin'in dediği gibi tüm devrimci makinanın dişlisi ve çarkıdır. Sanat ve edebiyat siyasete tabidir, ama bununla birlikte onun da siyaset üzerinde derin etkisi vardır."

İşte kültür sorununa bu iki sınıf arasında var olan uzlaşmaz çelişkiler açısından bakacak olursak. Toplamların alt yapısındaki; üretim ilişkileri, üretici güçler v. b. var olan çelişkiler üst yapıda da aynı şekilde yansımakta ve sınıfların kendi özelliklerini işleyen ve gösteren kültürlerine neden olmaktadır. O halde kültürü sınıflar-üstü bir olgu gibi görmek idealist bir tutum olur. Kültür mutlaka ve kesin bir şekilde, bir sınıfın sınıf karakterini temsil eder. Örneğin, köleci toplumda köle sahipleri ile kölelerin; alt yapıda olduğu gibi, kültür konusunda da taban tabana iki ayrı kültüre sahip olduğunu söyleyebiliriz.

Sınıfların kendi amaçları için kültürü araç olarak kullanmaları köleci toplumda pek görülmez. Bu durumun özellikle feodal toplumdan kapitalist topluma geçme döneminde başladığını söyleyebiliriz. Örneğin, Fransa'da burjuva devriminde (1789), tüm edebiyat devrimin propagandasına yönelmiş ve burjuvazi köylülüğü bu konuda etkilemiştir.

Aynı şekilde; feodal beylerin, rahiplerin ve prenslerin(kralların) oluşturduğu kültüre karşın, serflerin, küçük zanaatkarların ve topraksız köylülerin oluşturduğu kültür de feodal sistemin kültür özelliğini belirler. Kapitalist toplumda ise burjuvalar ve proleterler birbirinin zıttı iki sınıf olmasına rağmen bu sınıfın kültürünü oluştururlar.

Toplamlar basitten karmaşığa bir dizilim içindedirler. Bu her yönü ile kendini göstermektedir. Dolayısıyla kültür olgusu da o derece karmaşık, girift bir hal almaktadır. Asıl incelenmesi gereken temelde birbirinin zıttı sınıfların kültürleri olmalarıdır. Kapitalist toplumda bir dizi sınıf olmasına rağmen - örneğin büyük burjuvazi, orta burjuvazi, küçük burjuvazi, proleterya ve tali olmasına rağmen köylülük - bu sınıfların tümü birbirinden farklı olmasına rağmen ya eskiyi temsil edenin yanında, ya da yeni nin yanında yer almaktadırlar. Bu nedenle asıl önemli olan eskiyi muhafaza eden temel sınıf ile yeniye yaratma arzusunda olan sınıfın kültürünü incelemek olmalıdır.

Köleci toplumda köle sahiplerinin ideolojisi yemek, içmek, zevk ve sefa içinde bir hayat yaşamak biçimde gelişmiştir. Kendileri için kölelerine yaptıkları eserler günümüze kadar canlılığını korumuş ve dayanmıştır. Köleci toplumda yapılan eserler köle sahipleri için ama kölelerin eserleri biçimindedir. Mısır'daki piramitlerin içinde yatanlar firavunlar bunu yapanlar ise binlerce köledir. Kölelerin kültürel gelişimi, yaşantıları icabı oldukça geri ve hatta yok

denecek kadar basittir. Yaşantılarının esas bir kaç saat uykunun dışında sürekli çalışma ve yaşam gereksinmesi için bir kaç dilim ekmektir. Hayattan duyabilecekleri zevk, yaşamdan duyulan bitkinliğin yanında çok değersiz kalmaktadır. Doğayla köleci toplumda sadece köle sahiplerinin kültürü vardı desek şekilsel de olsa pek yalınmış olmayız. Köleci toplumun yaratılarını sanat konusunu ele alırken daha geniş işleyeceğiz.

Köleci toplum sonrası feodal toplumda da kültürel gelişim, saray kültürü ile şehirli(bürger) ve köylülerin kültürleri biçiminde idi. Prensler, derebeyler kendi sefahatlarını, şiddetle dayalı baskılarından yararlanarak kurmuşlar ve kiliseyle birleşerek kitleler üzerinde kültür konusunda hakimiyetlerini sağlamışlardır. Bir toplumda kültürün dinin etkisinde kalması ve ataerkil dediğimiz, erkeğin toplum içinde hakimiyetini esas alan toplum biçimini daha da katılaştırması tipik özelliğidir. Özellikle Avrupa'da feodalizmin hakim olduğu dönemlerde din sınıflar arası çelişkiyi tali kılmak için, daha doğrusu çelişkinin gelişimini engellemek için; geniş halk yığınlarına uyuşturucu, mistik kuralları, kanunları empoze etmiştir.

Avrupa'da hristiyanlığın gelişmesi rahipler sınıfı dediğimiz ve derebeylerin yanında yer alan bir sınıf oluşturmuş, hatta bunlar engizisyon mahkemeleri denen ve halkı tanrıya karşı mahkeme eden kurumlar geliştirmiştir. Feodallerin mallarını korumayı ve üretimde elde edilecek ürün artığını günahların affı için kiliselere bağlamayı ön gören kurallar çıkartılmıştır.

Feodallerin ideolojisini belirleyen ve geliştiren din; icatlar ve keşifler, Reform ve Rönesans dediğimiz dönem sonrası değişerek başka şekiller almıştır ve kapitalizm döneminde de eskiyle aynı olmamakla beraber işlevliğini korumuştur.

Kapitalist toplumda kültürün gelişimini Türkiye'de kültür sorununa geçmeden ele alacağız. Sosyalist kültürü de proleter kültürle beraber inceleyeceğiz. Bu nedenle burada bunlara değinmiyoruz.

Bir toplumun varlığını kanıtlamada ya da o toplumun özelliklerini incelemek istediğimizde alt yapıda yapılacak olan bir tahlil bunu çözümlemektedir. Hakim sınıflar alt yapıda kendi menfaatlerine uygun bir işlerlik sağlayabilmek için üst yapıda da hakim olmak zorundadırlar. Buna üst yapı organlarından devlet iktidarı, onu koruyacak ordu, hukuk ve ona uygun düşen ideoloji ile sağlar. İdeolojisi, kültürün temel taşıdır. Toplumdaki üretim ilişkilerini yönlendiren sınıf (hakim sınıf) aynı zamanda o toplumun kültüründe de hakimdir. O halde bir toplumda iki sınıf ve bu sınıfların iki kültürü olmasına rağmen alt yapıda olduğu gibi, üst yapıda da (kültür konusunda) hakim olan sınıf kendi kültürünü hakim kılmakta ve o toplumun kültürüne damgasını vurmaktadır. (Hakim sınıf kültürünü milli kültür konusunda genişleteceğiz.)

Bir toplum, bir başka yeni bir toplum biçimine dönüştüğünde; yeni toplumu yaratan sınıflar süreç içinde eskiyecek olan bu yeni toplumda ay

nı zamanda ileride yeniye temsil edecek sınıfları da yaratırlar.

Örneğin, feodalizmi Avrupa'da yok eden; eskiyi temsil eden feodalleri deviren burjuvazi, kapitalizmi inşa ederken proletaryayı da yaratmış ve yeni toplumu yaratacak sınıfı bu yeni toplumun içinde geliştirmiştir.

Zaten alt-yapıya hakim olan sınıflar, alt-yapıdaki bu uzlaşmaz çelişkiyi, ancak üst yapıdaki hakimiyeti ile bastırabilmektedir. Bu nedenle üst yapıyı da en az alt-yapı kadar geliştirmek ve güçlendirmek zorundadır.

Ezilenlerin kültürü, bugün halk diye nitelendiğimiz çeşitli sınıflardan oluşan ezilenlere miras olarak kalmıştır. Sınıf olarak ortaya çıkma sırandan günümüze kadar ezilenlerin kültürleri yeni toplumun yaratılmasında itici güçlerden biridir. Bu, ezilenlerin kültürünün haklı, doğru ve mücadeleci yönlerine halk kavramı içindeki sınıfların sahip çıkması ile olmuştur.

Ezilenlerin kültürü, halkın uzun tarihi geçmişinin, günün yaşam koşullarıyla birleşmesinden doğar. Bir başka deyimle, halkın geçmiş tarihlerdeki yaşam koşulları, tarihi, siyasi, ekonomik koşulların da etkisiyle ve sınıf mücadeleleri ile birleşerek halka özgü özelemleri, davranış ve düşünceleri oluşturur. Bu ortak özlem ve davranış biçimlerinin sanat, müzik, edebiyat, folklor, tiyatro, resim, vb. alanlarda yerleşmesine yol açarak; siyasi, ekonomik, coğrafi ve sınıfsal niteliklerin etkilerini içinde taşıyan özel bir kültür biçiminin oluşmasına neden olur. Yukarıda sıralı özellikler toplumun nitel değişimine bağlı olarak kendi iç özelliklerini korumasına rağmen, özde de değişir. Yaşanılan çağın özellikleriyle ve sınıf mücadelesiyle birleşerek kendini sürekli yeniler. Değişen toplumun yeni ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde; eskiyle yeninin birarada bulunmasına ve eskinin yeniyeye uymasına aracılık eder.

Hakim sınıflar da bir toplum yapısından yeni başka bir toplum yapısına geçmelerine rağmen, üst yapıda kendilerinin yaşaması ve hatta gelişmesi için gerekli olan eskiye ait kurumları muhafaza ederler. Yeni toplum yapısına ve kendisi sınıfsal çıkarlarına göre uyarlayıp tekrar piyasaya sürerler. Devlet, hukuk, din, vb. kurumlar bunların tipik örnekleridir. Yukarıda sıraladığımız bu üç kurum hakim sınıfların varlıklarını kurmada ve sömürü sistemlerinin devam ettirilmesinde en gerekli olan mekanizmalardır. Hakim sınıf kültürü de yukarıda sıralanan kurumların yaşamasına ve güçlenmesine hizmet eden bir araçtır.

Hakim sınıfların üst-yapıyı geliştirmek zorunda olmalarını Marx 'Ekonomi-Politik'in Eleştirisine Katkı'nın önsözünde şu sözlerle ispatlıyor :

"Bir toplumun maddesel üretim güçleri, gelişmelerinin belli dönemlerinde varolan üretim ilişkileriyle, ya da aynı şeyi türel bir deyişle söylersek, daha önce içinde çalıştıkları mülkiyet ilişkileri ile çatışır. Bu ilişkiler üretim güçlerinin gelişme biçimleri ol-

maktan çıkıp, o gelişmenin engelleri olur. Bunun üzerine toplumsal devrim dönemi gelmiş demektir."

Bu konunun açıklık kazanması için Engels'in Joseph Bloch'a yazdığı bir mektuptan alıntı ile devam edelim:

"Maddeci tarih görüşüne göre, gerçek hayatın üretmesi ve üretmesi, en sonunda, tarihi belirleyen etkidir. Ne Marx, ne de ben bundan fazlasını ileri sürmedik. Biri çıkıp da tek belirleyici etkenin ekonomik etken olduğunu söylerse, bizim düşüncelerimize anlamsız, soyut, saçma bir nitelik vermiş olur. Ekonomik durum temel etkidir, ama üst-yapının bütün etkenleri—sınıf çatışmasının siyasal biçimleri ve bunların sonuçları, bir savaş kazanıldıktan sonra egemen sınıfların benimsedikleri anayasa, yasa biçimleri ve bunun da ötesinde, bütün bu gerçek çatışmalara katılan insanların kafalarında bu çatışmaların yansıması, siyasal, türel ve düşünsel kuramlar, hem ilkel, hem de gelişip kalıplaşmış biçimleriyle dinsel görüşler—bütün bu etkenler de tarihsel çatışmaların akışlarını etkiler ve onların biçimlerini belirlemekte çoğu zaman önemli rol oynar."

Başka bir mektubunda da Engels şöyle diyor:

"Siyasal, türel, düşünsel, dinsel, yazınsal, sanatsal gelişmeler, vb. hep ekonomik gelişme temeline dayanır. Ama, ayrıca, hepsi birbirini ni olduğu gibi ekonomik temeli de etkiler. Ekonomik durum, kendi dışındaki herşey edilgen olup, tek başına etkin olan bir ilk neden değildir. Ekonomik gerekliliğin temelinde, en sonunda her zaman belirleyici etken olan karlılık bir eylem vardır."

Ekonomik yapı toplumun varlığını belirleyen temel öğedir ve bunun yanı sıra tüm üst-yapı kurumları da (kültür de dahil) toplumun maddi varlığının gelişimini ve alt-yapının işleyişini etkileyen, belli bazı özel şartlarda belirleyen bir kurumdur.

Bu bölümü şöyle özetleyebiliriz: Konunun ilk başında, kültürün tarifinde belirttiğimiz gibi, üst-yapı kurumlarından biri olan kültür, hangi toplum yapısında olursa olsun, o toplumun şartları ve özellikleri içinde hakim sınıfların ekonomik varlıklarının gelişimini destekleyen ve etkileyen bir araçtır.

Bu konunun üzerinde daha fazla durmayacağız. Gelecek sayımızda kültür sorununu Türkiye açısından inceleyeceğiz.

YARARLANILAN KİTAPLAR LİSTESİNİ SH.16'DA BUL

CAKSINIZ

ANAMIN MEKTUBU

Gözlerim, diyorsun anam,
Görmez oldu ağlamaktan,
Kalbim duracakmış sanırım
Her çalınışında kapının,
Yataklara düşürdün beni
Evlat hasretinden
Vefasız oğlan.

Kocaman birer yiğit
Sen giderkenki bebeler,
Öldüler gittiler çoktan
O zamanki dedeler,
Ak düştü saçlarına genç Osman'ın.

Hüseyin Murat vardı
Hani,
At bakıcıydı Zeytinburnu'nda,
Onunla birlikte vurdular
Komşu Ramazan'ı ...

Aclıca isyanda vuruldum, dedi
Ölmeden birar önce,
Çocuklarım zulme boyun eğmesinler,
Devrimin çanlı yolunda
Pimdik başlarıyla
En önde yürüsünler ..

Kızıl bir gül koysunlar
Mezarımın başına,
Devrim kavgasında kahpece vurdular
Yassınlar mezar taşıma.

Bir tören düzenlensin
Tüm mahalleliyle farizme karşı,
Kızıl bayrağa carsınlar tabutumu,
En önde yürüselim
Cenazem törenimde karım.
İstemedim tek cumla günyası !

Şaban Ara'da toplanın
Genç, ihtiyar tüm mahalleli,
Yürüyüş başlarken
Kavaya kalkın herkesin eli.
Bir türkü doğdu
On saflarında yürüyüş kolunun:

Bir ölürsek bin dogarız,
Emek kavgası kavgamız,
Boşuna zulüm, işkence
Sörecek haklı kavgamız.

Korksun zulüm, korksun faşizm,
Korkutamaz bizi ölüm,
İhtidarı dilim dilim
Alacak haklı kavgamız.

Topkapı'da buluşalım, dediler,
Bakırköy'den gelen binlerle;
Yürüyüş başladı
Ellerde kızıl güllerle.

En önde yürüdü Fadime karı,
Birer kızıl bayrakla katıldılar
Yürüyüş koluna
Ramazan'ın çocukları ...

Binleri buldu sayımız,
Korteje yollarda katılan yüzlerle,
Henüz gelmiştik
Topkapı surlarının dibine,
Yürüdükçe devleşen binlerle.

Ölüm kusmaya başladı
Faşist ellerde otomatik silahlar,
Uç fidan daha düştü ön saflarda
Zulmün üstüne yürüyen binlerden.

Tek bir yürek,
Tek bir yumruk oldu yürüyen binler !
Bir türkü haykırdık hep bir ağızdan,
Yerleri, gökleri titreten :

Tükenmeyiz üçer, beşer,
Devrimdir bu sürer gider,
Ölenlerin hesabını,
Soracağız teker teker.

Yıkılacak kanlı düzen,
Ezilecek halkı ezen,
Hesabını soracağız
Teker teker faşistlerden.

Birinin yedi,
Öbürünün iki çocuğu var.
Ölenlerden biri henüz bekâr,
Ama geride toplam onaltı çocuklu,
İkisi kız altı kardeşi var dediler !.

Biri hemen öldü düğünlerden;
İkisi,

Türküleşen sloganları
Bizimle birlikte söylediler.

Biri
Onüç yıllık deri işçisi.
Biri Sivas'ın bir öğrencisi;
Genç olanı
Antep'ten yeni geldi dediler.

Bayraklarını verdiler
En önde yürüyen iki genç,
Ama
Uç yığıda iki bayrak yeter mi ki ?
Dediler.

Sonra
Eli koynunda,
Seksenlik bir ihtiyar belirdi
Yanıbaşında kallesçe öldürülenlerin.

Buruşuk bir bayrak çıkardı
Koynunun derinliklerinden yavaş yavaş,
Rengi kızıl
Üzerinde orak-çekiç işlemeli ..

Yoldaşlar !

Dedi ihtiyar,
Analar, Bacılar, Gardaşlar !
Yiğitleri bayrağa sarmadan
Mutlaka duymamız gereken
Önemli bir öyküm var;
Yıl 1921'in başıydı henüz,
Bugün gibi hatırlarım ..
Yeni bir dünya kuruldu, dediler,

İnsanın insana zulmetmesine düşman.

Oradan başladı

Tarihten sömürüyü silmeye insan.

Kurtuluştan sonra

Orada olacak bizim de yerimiz,

İktidara gelecek

Amele ve rençberlerimiz!

Özgür bir yurt üstüne büyüyecük

Bizden sonra doğanlar,

Kula kulluktan kurtulacak

İnsanı emelimiz...

Bir haber yayıldı balga dalgı

Kuzey rüfârlarından gelirken;

Bir yıldı gelecek tediller

Elinde Özgürlükün feneri,

Kafasının

Manen kurtulur ilkeleri.

Bir yıldı ki,

Lenin'in elini tutmuş elleri.

Birlikte savacak

Cephede Stalin'i.

Şunu Şerh'ine kurulucaz

Medeni Türkiye'ye kalıncaz

Amele ve rençberleri!...

Azır paralı Sömürük.

Öğütünde cephecek.

Sömürük Türkiye'ye.

Şerh'ine rüfârlara ediyorum.

İktidara layık olacağız.

Kızıl bayraklar dalgalanıyor rüfârlara.

Topraklarımız tutuşu yayılacak

Üst bir yarı kuzey komutanın.

Genceciklik o zaman...

İpini ben kendim alcam.

Trak-çukuk elleriyle lenin'le edim.

Gördüğünde bu bayram

O günün buğün

Kalbimin herüne kalıncaz.

Yutkundu hafiften Özgürlük anı.

Genceciklik'te biriken seksenlik ihtiyar.

Tarihi yaşıyordu sanki yeniden,

Canlanmaya başladı kafasının

Birer birer hatıralar...

Löft nala geçiyordu ordular

Akşehir üstünden, Afyon'a doğru;

Ellerinde derme çatma silahlar,

Kadınlar kağınların ardında

Sırtlarında kızamıklı çocuklar...

Akdeniz'i gösterdi Kocatepe'den

Mustafa Kemal

Ya ölüm, ya istiklal dediler

Anadolu'dan milyonlar...

Ve birden

Uç özgürlük kurbanına ilişti gözleri

Yerde yatan

Uyandı tarihsel uykusundan

Özgürlük aşığı,

Yıllardır içinde biriken nefretiyle

Haykırdı ihtiyar:

Geç öğrendik!.

Özgürlüğe düşman olduklarını.

Geç öğrendik!

Vatan sattıklarını ardından gittiklerinin

...

Özgürlük savaşçılarına tuzak kurduklarını

Kurduklarını kurduklarını...

Geç öğrendik kurban çocuklarını.

Geç öğrendik bedenleniyor olurlarını

Karacemur'da boğulmalarını...

Başkaları yollar kurtulmuş...

İktidara düşen, emekçi düşen.

Kapılar yollar ki,

Özgürlüğe doğru...

Aman, dedim.

İktidarı gücümüzden.

İktidarda, vatanı koruyalım.

Özgürlük, ilperenler...

Birlikte...

İktidara düşenler, ilperenler...

Öğütünde

İktidarda, Fatma'nın kurbanı...

Öğütünde

İktidarda kurbanı...

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Savaşın sonu ilperenler...

Kurbanı kurbanı veriliyor.

Öğütünde cephecek, ilperenler...

Öğütünde ilperenler, ilperenler...

Öğütünde ilperenler...

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde, vatanı koruyalım.

Öğütünde

Emperyalist çıkarlar üzerine

Özgürlük savaşçılarına kurbanlarıyla

Kore'de düştüler..

Yeniden soygunu, iskenceyi yaşadık.

Yeniden gördük

Parça parça satıldığını vatanın.

Geldiğini gördük yeniden

Savaşta kovduklarımızın,

Kan emen kumandanların davetiyle..

Uyandık;

Sınıfsız, sömürsüz millet yarattık, dilenlerin

Günde bin kere vatana ihanetiyle..

Özgür bir vatan

Ve sınıfsız toplum masalı okudular

Yıllar yılı, çocuklarımızın kulaklarına.

ANAMIN MEKTUBU

Gözlerim, diyorsun anam,
Görmez oldu ağlamaktan,
Kalbim duracakmış sanırım
Her çalınışında kapının,
Yataklara düşürdün beni
Evlat hasretinden
Vefasız oğlan.

Kocaman birer yiğit
Sen giderkenki bebeler,
Öldüler gittiler çoktan
O zamanki dedeler,
Ak düştü saçlarına genç Osman'ın.

Hüseyin Murat vardı
Hani,
At bakıcıydı Zeytinburnu'nda,
Onunla birlikte vurdular
Komşu Ramazan'ı ...

Aclıya isyanda vuruldum, dedi
Ölmeden birar önce,
Bocuklarını zulme boyun eğmesinler,
Devrimin çarlı yolunda
Tindik bağlarıyla
En önde yürüsünler ..

Kızıl bir gül koysunlar
Mezarının başına,
Devrim kavgasında kahpece vurdular
Yazsınlar mezar taşıma.

Bir türen düşenlensin
Tüm manalleliyle faşizme karşı,
Kızıl bayrağa cırsınlar tabutumu,
En önde yürüsün
Cenaze türeninde karım.
İstemin tek kula gıyacı !

Şaban Aca'da toplanın
Genç, ihtiyar tüm manalleli,
Yürüyüş başlarken
Kavaya kalzın herkesin eli.
Bir türkü doğdu
On saflarında yürüyüş kolunun:

Bir Elürsek bin dogarız,
Emek kavgası kavgamız,
Boşuna zulüm, işkence
Sürecek haklı kavgamız.

Korksun zulüm, korksun faşizm,
Korkutamaz bizi ölüm,
İhtidarı dilim dilim
Alacak haklı kavgamız.

Topkapı'da buluşalım, dediler,
Bakırköy'den gelen binlerle;
Yürüyüş başladı
Ellerde kızıl güllerle.

En önde yürüdü Fadime karı,
Birer kızıl bayrakla katıldılar
Yürüyüş koluna
Ramazan'ın çocukları ...

Binleri buldu sayımız,
Korteje yollarda katılan yüzlerle,
Henüz gelmiştik
Topkapı surlarının dibine,
Yürüdükçe devleşen binlerle.

Ölüm kismaya başladı
Faşist ellerde otomatik silahlar,
Uç fidan daha düştü ön saflarda
Zulmün üstüne yürüyen binlerden.

Tek bir yürek,
Tek bir yumruk oldu yürüyen binler !
Bir türkü haykırdık hep bir ağızdan,
Yerleri, gökleri titreten :

Tükenmeyiz üçer, beşer,
Devrimdir bu sürer gider,
Ölenlerin hesabını,
Soracağız teker teker.

Yıkılacak kanlı düzen,
Ezilecek halkı ezen,
Hesabını soracağız
Teker teker faşistlerden.

Birinin yedi,
Öbürünün iki çocuğu var.
Ölenlerden biri henüz bekâr,
Ama geride toplam onaltı çocuklu,
İkisi kız altı kardeşi var dediler !.

Biri hemen öldü düşenlerden;
İkisi,
Türküleyen sloganları
Bizimle birlikte söylediler.
Biri

Onüç yıllık deri işçisi.
Biri Sivas'ın bir köyünden;
Genç olanı
Antep'ten yeni geldi dediler.

Bayraklarını verdiler
En önde yürüyen iki genç,
Ama
Uç yığıda iki bayrak yeter mi ki ?
Dediler.

Sonra
Eli koynunda,
Seksenlik bir ihtiyar belirdi
Yanıbaşında kallesçe öldürülenlerin.

Buruşuk bir bayrak çıkardı
Koynunun derinliklerinden yavaş yavaş,
Rengi kızıl
Üzerinde orak-çekiç işlemeli ..

Yoldaşlar !
Dedi ihtiyar,
Analar, Bacılar, Gardaşlar !
Yiğitleri bayrağa sarmadan
Mutlaka duymanız gereken
Önemli bir öyküm var;
Yıl 1921'in başıydı henüz,
Bugün gibi hatırlarım ..
Yeni bir dünya kuruldu, dediler,

İnsanın insana zulmetmesine düşman,
Oradan başladı
Tarihten sömürüyü silmeye insan.

Kurtuluştan sonra
Orada olacak bizim de yerimiz,
İktidara gelecek
Amele ve rençberlerimiz!
Özgür bir yurt üstüne büyüyecek
Birden sonra doğanlar,
Kula kulluktan kurtulacak
İnsanı emelimiz...

Bir haber yayıldı dalga dalga
Kuzey rüzgârlarının esilince;
Bir yirtil gelecek dediler
Elinde Özgürlükün feneri,
Kafasının
Marş'ın kumandaları ilkeleri.
Bir yirtil ki,
Lenin'in elini tutmuş elleri.
Birlikte savacak
Cephede Stalin'le.
Onun Şerh'inde kurulacak
Marşın Türkiye halkının
Amele ve rençberleri!...

Amar yaralı Özgürlük,
O günlerde cepheye,
Özgürlük Türkiye'ye
Yurt rüzgârları geliyor.
Halkın layıkıdır.
Kızıl bayraklar dalgalanıyor
Tutuşmuş vatanın
Ört bir yara kuzey komutanın.

Gencecikmiş o zaman...
İpini ben kendim alıcam,
Orak-çekiç elleriyle birleştireceğim.
Gördüğünüz bu bayrağı
O günün bugüne
Kudretin üstüne çıkaracağım.

Yutkunda hafiften Özgürlük esen,
Gencecikmiş bir sen senlik ihtiyar.
Tarihi yaşıyordu sanki yeniden,
Canlanmaya başladı kafasının
Birir birer hatıralar...

Dört nala geçiyordu ordular
Akşehir üstünden, Afyon'a doğru;
Ellerinde derme çatma silahlar,
Kadınlar kağınların ardında
Sırtlarında kızamıklı çocuklar...

Akdeniz'i gösterdi Kocatepe'den
Mustafa Kemal
Ya ölüm, ya istiklal dediler
Anadolu'dan milyonlar...

Ve birden
Uç özgürlük kurbanına ilişti gözleri
Yerde yatan
Uyandı tarihsel uykusundan
Özgürlük aşığı,
Yıllardır içinde biriken nefretiyle
Haykırdı ihtiyar:

Geç öğrendik!
Özgürlüğe düşman olduklarını.
Geç öğrendik!
Vatan sattıklarını ardından gittiklerinin
Özgürlük savaşçılarına tutsak kurbanlarını
Karanlık kumandanlarını...
Geç öğrendik vatan düşüklerini,
Geç öğrendik beklentilerin olumsuzlarını
Karanlık'ta boğulanlarını...

Başarı yollar buldular...
İpini alıcam, amele düşerim.
Yutkunda hafiften,
Özgürlük pranga...

Aman, dedim.
İhtiyar gösterdim,
İhtiyar, dedim.
Yutkunda hafiften,
İhtiyar dedim.
İhtiyar dedim, ipini alıcam...
İhtiyar dedim.
İhtiyar, Fatma'nın kumandası...
İhtiyar:
İhtiyar kumanda verdim
Yutkunda hafiften, kumanda verdim.
Savaşın sonu...
Kumanda verdim.

Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye

Kadınlar ta oltu benlik gibi
Akdeniz ve sefaletin üstüne
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye

Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye
Yutkunda hafiften, cepheye, cepheye, cepheye

Yeniden soyguna, lekenceyi yaşadık.
Yeniden gördük
Parça parça satıldığını vatanın.
Geldiğini gördük yeniden
Savaşta kovduklarımızın,
Kan emen kumandanların davetiyle...

Uyandık;
Sınıfsız, sömürsüz millet yarattık, dilenlerin
Günde bin kere vatana ihanetiyle...

Özgür bir vatan
Ve sınıfsız toplum masalı okudular
Yıllar yılı, çocuklarımızın kulaklarına.

Gerçekleri dinledi çocuklarımız,
Gözlerine siperlerde bit düşen
Kahraman savaşçılardan.
Yeniden öğrendiler
Savaş artıklarından yakın tarihi,
Dersim'i, Kore'yi,
Kardeş kavgasından ölmeden dönenlerden;
Yeni bir savaş başlattı çocuklarımız ...

Savaş savaş,
Karış karış taradılar vatani.
Köy köy, tarla tarla,
Sınıf sınıf,
Yeniden yazdılar tarihi
Marxizm'in ölçekleriyle.

Yeni bir kuşak yetişti gerçeğe susamış,
Yeni bir kuşak ki,
Devrime kendini adanmış !!

Gençler büyüdüler yaşamın gerçeklerinde,
Her biri birer yılmaz savaşçı,
Gençler ki
Gerçeği bulmada,
En az gerçekler kadar inatçı.

Reddettiller bütün bencil çıkarları,
Grevde, işgalde, isyanda kavradılar
Kurtuluşun sırrını,
Gök gözlü destan kahramanlarına
Devrimin yolunu dökülen kanlarıyla öğretiler.

Ne işkence yıldırır gözlerini,
Ne zindan, ne ölüm
Nurhak'ta, Kızıldere'de,
Munzur'un eteklerinde;
Her düşen önderin ardından
Hırsından binlerce kere öldü zulüm ..

Gençler yetiştiler, kavganın göbeğinden;
Herbiri birer yılmaz savaşçı,
Gençler ki
Gerçekleri anlatmakta
En az gerçekler kadar inatçı ..
Yetişen gençler ki,
Darağaçlarının dibinde
Devrime bağlılık yemini ettiler,
Önderler ki
Arkalarından gidenlere
İşkence tezgâhlarında
Marxizm'i öğretiler.
Yiğitler ki,
Faşizme karşı koymada
Birer kırmızı bayrak
Ve kavgada
Herbiri birer destanlaşan türküdürler ...

Hele de biri var içlerinde,
Bilge mi bilge,
Yiğit mi yiğit,
Militer mi militan.

Yeniden yazdı devrim tarihini
Türkiye halkının,
Onun dün söylediklerini yaşıyor
Türkiye Devrimi bugün.
Gerek yok adını söylemeye,
Hepiniz tanırırsınız
Diyarbakır zindanlarının
İşkence odalarından

Odur ilk intikam kurşununu
Halk düşmanına sıkan,
Odur
Halk savaşını bozkırdan başlatan.
O dikti dağlara kırmızı gönderi
Odur kumandanı halk ordusunun,
Odur partiyi
Marxizmin ilkeleriyle yeniden kuran.
Onun devrime bağlılığı
Gördüğünüz bu şehitler,
Bu kırmızı bayrakların altında yatan
Ve onun tükenmez inancı
Bugün kalplerimizde kıvançla atan.
İşçiler, köylüler, bütün halkım !.
Son birkaç sözüm var,
Şu kırmızı bayrakla birlikte
Elli yıldır içimde sakladığım,
En az onun kadar gizlilikle:

KAHROLSUN PATRON-AĞA DEVLETİ !
KAHROLSUN SÖMÜRÜ !
KAHROLSUN ZULÜM !
YAŞASIN HALK SAVAŞI !
YAŞASIN ZULME İSYAN !

Bitirdi sözünü
Özgürlük aşığı, seksenlik ihtiyar.
Kısa bir süre
Sanki durdu zaman.

Yürüdük ...
Önümüzde kırmızı bayraklara sarılı
Dört kırmızı militan.
Titredi emperyalizmin uşakları,
Titredi zulüm,
Titredi faşizm, ölüm korkusundan.
Haykırdık hep bir ağızdan,
Haykırdı devleşen dört bin insan :

İsyan ettik işkenceye, zulüme,
Binlerimiz can verimiz birine,
Adadık biz kendimizi devrime,
Biz halkız, korku saldı ölümüne ...

OZAN ÖZGÜR

TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU/ YURTDIŞI

KURULUŞ KONGRESİNE KATILALIM!

İLERİCİ, DEVRİMCİ ÖĞRENCİLER... ANTI-FAŞİST, ANTI-EMPERYALİSTLER...
ÇİLEKEŞ HALKIMIZIN YURTDIŞINDAKİ KOPMAZ PARÇASI FEDAKÂR İŞÇİLER...

1978 Kasım ayında yurtdışındaki Türkiyeli ilerici devrimci öğrenciler olarak, halkımızın yürüttüğü Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık Mücadelesine daha güçlü ve örgütlü bir şekilde omuz vermek; Türkiyelilerin sorunlarının köklü çözümünün yurtdışımızda olduğunun bilincinde olarak mesleki temelde örgütlenen örgütlenmelerin birliğini sağlamak için önemli bir adım attık.

Batı Almanya ve Batı Berlin'den ATÖF (Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu), İngiltere'den BTÖF (Britanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu) ve Fransız FTÖB (Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği) temsilcileri TÖK/YD-Örgütlenme Komitesi'ni kurdular.

Örgütlenme Komitesi'nin çalışmalarını yürüttüğü dönemde: emperyalist metropollerde işçi sınıfı tekelci burjuvaziye karşı mücadelesini grevlerle, yürüyüşlerle büyük boyutlara ulaştırdı. Emperyalizmin, sosyal emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerinde, örneğin İran'da, Nikaragua'da, Zimbabve'de, Eritre'de halkların mücadelesi emperyalistleri güç durumlara soktu. Türkiye'de de çilekeş halkımızın devrimci maskeli yılanın uygulamalarını yaşadı, MC hükümetlerinin bile cesaret edemedikleri "güleryüzlü sıkıyönetim"i Ecevit hükümetinin nasıl uyguladığını gördü.

Sonra seçim sandekârları yine tezgâhlandı, üstü örtülü 3. MC kuruldu. Faşist Demirel bu hükümetin başı oldu. Demirel hükümeti işbasına geçerek Ecevit hükümetinin planladığı "İhtisas Mahkemeleri"ni, bizlere hiç de yabancı olmayan "Devlet Güvenlik Mahkemeleri" adıyla, "Olumsuz Haller Yasası"ni de "Fasist Haller Yasası" adıyla yeniden piyasaya sürdü. Tüm bu tedbirler, Komprador Patron ve Toprak Ağalarının sömürü düzenlerini sürdürebilmek için halkımız üzerinde yemekte, tırmak istedikleri azgın faşist terördür. Ancak halkımız, durdurulamayacak olanaklı mücadelesini—içinde önemli eksiklikler ve hatalar tasısa da—kını, ama pahasına yılmadan sürdürmekte, egemen sınıflara korkulu rüyalar yaşatmaktadır, yaşatmaya da devam edecektir.

Böyle bir dönemde TÖK/YD-ÖK de bir yılı aşkın zamandır yoğun bir çalışma yürüttü.

Bugün artık TÖK/YD'yi oluşturacak örgütlerimiz, çatı örgütümüzün kurulmasının önünde hiçbir engel kalmadığı görülmektedir. Örgütlü mücadelemizi daha güçlü, daha azimli ve daha fedakârca sürdürebilmek için 3/4/5/6 Ocak 1980 günleri Frankfurt'ta TÖK/YD Kurucu Genel Kurulunu yapacağız. Kurucu Genel Kurul'da TÖK/YD Program ve Tüzük'ü tesbit edilecek, bu tesbitler ışığında bağlayıcı kararlar alınacaktır. Yönetim organlarının seçiminin sonra, bugün hala devrimcilik adına sosyal faşist görüşleri yayanların, sosyal emperyalizmi sosyalizm olarak gösteren görüşlerin teşhirini amaçlayan; tüm anti-faşist, anti-emperyalistlerin görüşlerini belirtebilecekleri eğitici bir tartışma yapılacaktır. Ayrıca derneklerimizin kültür ve sanat konusunda yaptıkları çalışmaların ürünlerini sergileyen bir halk gecesine düzenlenmiştir.

- * TÖK/YD'nin kurulması, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine güç katacak;
- * TÖK/YD'nin kurulması, faşizme, emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı atılan bir darbe olacak;
- * TÖK/YD'nin kurulması, akademik, demokratik haklarımızı gasbetmek isteyen "burjuva demokrasileri"ne karşı örgütlü mücadelenin sembolü olacaktır.

İLERİCİ, DEVRİMCİ ÖĞRENCİLER; GERÇEK ANTI-FAŞİSTLER, ANTI-EMPERYALİSTLER
Sizlere sesleniyoruz: TÖK/YD Genel Kurulu'na katılın, ona destek olun, gücüne güç katın, içinde aktif olarak mücadele verin!

Çilekeş halkımızın kopmaz parçası fedakâr işçiler!
İlerici-devrimci öğrencilerin kuracağı bu öğrenci örgütünü destekleyin, Genel Kurula katılın; çünkü sizlerden öğreneceğimiz çok şeyler olduğunun bilincindeyiz!

Haydi TÖK/YD Genel Kuruluna!!!

Haydi devrimci görevleri yerine getirmek için örgütlü bir çalışmaya!!!

**BİRLİK'İ OKU, OKUT,
ELEŞTİR!
YAZI GÖNDER!**

BİRLİK

TÖK-YD-ÖK

Üye federasyonlar:
ATÖF, BTÖF, FTÖB

Yazışma adresi: KAISER WILHELM STRASSE 252
41 DUISBURG 11

Hesap numarası: İ. AKALTUN, DRESDNER BANK
ZWEIGSTELLE: DUISBURG-HAMBORN
KONTO NR: 8264126400
BANKLEITZAHL: 350 800 70

FİATİ: 1 DM, 2 Fr, 30 p, 8 Sch
